

Dziennik Urzędowy L 198

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Rocznik 60

28 lipca 2017

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiające ramy etykietowania energetycznego i uchylające dyrektywę 2010/30/UE⁽¹⁾ 1
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1370 z dnia 4 lipca 2017 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1683/95 ustanawiające jednolity formularz wizowy 24

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1371 z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie zwalczania za pośrednictwem prawa karnego nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii 29

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1128 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie transgranicznego przenoszenia na rynku wewnętrznym usług online w zakresie treści (Dz.U. L 168 z 30.6.2017) 42

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2017/1369

z dnia 4 lipca 2017 r.

ustanawiające ramy etykietowania energetycznego i uchylające dyrektywę 2010/30/UE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 194 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia jest zaangażowana w tworzenie unii energetycznej opartej na przyszłościowej polityce w dziedzinie klimatu. Efektywność energetyczna, zasadniczy element ram polityki klimatyczno-energetycznej Unii do 2030 r., to klucz do zmniejszenia zapotrzebowania na energię.
- (2) Etykietowanie energetyczne umożliwia klientom dokonywanie świadomych wyborów na podstawie zużycia energii przez produkty związane z energią. Informacje na temat efektywnych i zrównoważonych produktów związanych z energią znacząco przyczyniają się do uzyskiwania oszczędności energii i obniżania rachunków za energię, a jednocześnie propagują innowacje i inwestycje w wytwarzanie produktów efektywniejszych energetycznie. Poprawa efektywności produktów związanych z energią, osiągnięta poprzez świadome wybory klientów i zharmonizowanie odnośnych wymogów na szczeblu Unii, przynosi również korzyści producentom, przemysłowi i ogólnie gospodarce Unii.
- (3) Komisja dokonała przeglądu skuteczności dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE ⁽³⁾ i wykazała, że konieczna jest aktualizacja ram etykietowania energetycznego, aby zwiększyć ich skuteczność.
- (4) Należy zastąpić dyrektywę 2010/30/UE rozporządzeniem, które ma zasadniczo taki sam zakres stosowania, ale zmienia i udoskonala niektóre jej przepisy, aby doprecyzować i zaktualizować ich treść z uwzględnieniem poczynionego w ostatnich latach postępu technicznego w zakresie efektywności energetycznej produktów. Ponieważ zużycie energii przez środki transportu osób lub towarów jest bezpośrednio i pośrednio regulowane

⁽¹⁾ Dz.U. C 82 z 3.3.2016, s. 6.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 czerwca 2017 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 26 czerwca 2017 r.

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie, zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią (Dz.U. L 153 z 18.6.2010, s. 1).

innymi przepisami i politykami unijnymi, należy w dalszym ciągu wyłączać je z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia, w tym środki transportu z silnikiem, który pozostaje podczas pracy w tym samym miejscu, takie jak windy, schody ruchome i przenośniki taśmowe.

- (5) Należy wyjaśnić, że wszystkie produkty wprowadzane do obrotu w Unii po raz pierwszy, w tym importowane produkty używane, powinny wchodzić w zakres stosowania niniejszego rozporządzenia. Jednak nie powinno to obejmować produktów, które są udostępniane na rynku w Unii po raz drugi lub kolejny.
- (6) Rozporządzenie jest odpowiednim instrumentem prawnym, ponieważ wprowadza jasne i szczegółowe przepisy, które nie mogą być rozbieżnie transponowane przez państwa członkowskie i tym samym zapewniają wysoki stopień harmonizacji w całej Unii. Zharmonizowane ramy regulacyjne obowiązujące na poziomie Unii, a nie na poziomie państw członkowskich, powodują zmniejszenie kosztów dla producentów oraz zapewniają równe warunki działania i swobodę przepływu towarów na całym rynku wewnętrznym.
- (7) Zmniejszenie zapotrzebowania na energię uznaje się za jedno z głównych działań w ramach europejskiej strategii bezpieczeństwa energetycznego przedstawionej w komunikacie Komisji z dnia 28 maja 2014 r. W strategii ramowej na rzecz unii energetycznej, przedstawionej w komunikacie Komisji z dnia 25 lutego 2015 r., po raz kolejny podkreślono zasadę „efektywność energetyczna przede wszystkim” oraz konieczność pełnego wdrożenia obowiązującego prawa unijnego w dziedzinie energii. W planie działania określonym w strategii ramowej na rzecz unii energetycznej przedstawionym w tym komunikacie przewidziano, że w 2015 r. odbędzie się przegląd ram dotyczących efektywności energetycznej produktów. Niniejsze rozporządzenie udoskonala ramy stanowienia i egzekwowania przepisów w zakresie etykietowania energetycznego.
- (8) Za sprawą świadomych wyborów dokonywanych przez klientów poprawa efektywności produktów związanych z energią przynosi korzyści gospodarce Unii, zmniejsza zapotrzebowanie na energię i przynosi klientom oszczędności na rachunkach za energię, przyczynia się do innowacji i inwestycji w dziedzinie efektywności energetycznej oraz umożliwia uzyskanie przewagi konkurencyjnej tym branżom przemysłu, które opracowują i produkują najbardziej energooszczędne produkty. Przyczynia się ona również do osiągnięcia celów Unii w zakresie efektywności energetycznej na lata 2020 i 2030, a także do realizacji unijnych celów w dziedzinie środowiska i zmiany klimatu. Ponadto ma na celu pozytywny wpływ na efektywność środowiskową produktów związanych z energią i ich części, w tym zużywania zasobów innych niż energia.
- (9) Niniejsze rozporządzenie przyczynia się do rozwoju, uznawania przez konsumentów i wprowadzania na rynek produktów inteligentnych pod względem energii, które można uruchomić w trybie umożliwiającym współdziałanie z innymi urządzeniami i systemami, w tym z samą siecią energetyczną, aby poprawić efektywność energetyczną lub wykorzystywanie energii ze źródeł odnawialnych, zmniejszyć zużycie energii i wspierać innowacyjność w unijnym przemyśle.
- (10) Podawanie dokładnych, właściwych i porównywalnych informacji o konkretnym zużyciu energii przez produkty związane z energią ułatwia klientom wybieranie produktów, które zużywają mniej energii i innych istotnych zasobów w trakcie użytkowania. Zestandaryzowana obowiązkowa etykieta dla produktów związanych z energią jest skutecznym środkiem przekazywania potencjalnym klientom porównywalnych informacji o efektywności energetycznej produktów związanych z energią. Etykieta powinna być uzupełniona kartą informacyjną produktu. Etykieta powinna być łatwo rozpoznawalna, prosta i zwięzła. W tym celu należy zachować obecną skalę kolorystyczną od ciemnej zieleni do czerwieni jako podstawę informowania klientów o efektywności energetycznej produktów. Aby etykieta była rzeczywiście użyteczna dla klientów dążących do uzyskania oszczędności energii i kosztów, stopnie skali etykiet powinny odpowiadać istotnym oszczędnościom energii i kosztów dla klientów. W odniesieniu do większości grup produktów etykieta w stosownych przypadkach powinna, oprócz umieszczonej na niej skali, podawać także zużycie energii w wartościach bezwzględnych, tak aby umożliwić klientom przewidzenie bezpośredniego wpływu ich wyborów na ich rachunki za energię. Nie jest jednak możliwe przekazanie takich samych informacji w odniesieniu do produktów związanych z energią, które same nie zużywają energii.
- (11) Klasyfikacja z wykorzystaniem liter od A do G okazała się racjonalna pod względem kosztów z punktu widzenia klientów. Planuje się, że jej jednolite stosowanie do wszystkich grup produktów zwiększy przejrzystość i zrozumienie wśród klientów. W sytuacjach, w których ze względu na środki dotyczące ekoprojektu na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE⁽¹⁾ nie można już wytwarzać produktów objętych klasą E, F lub G, klasy te powinny być mimo to oznaczane na etykiecie kolorem szarym. W wyjątkowych i należycie uzasadnionych przypadkach, kiedy np. w całym zakresie siedmiu klas osiąga się niewystarczające oszczędności, etykieta powinna móc zawierać mniej klas niż zwyczajowa skala A–G. W tych przypadkach skalę kolorystyczną od ciemnej zieleni do czerwieni należy zachować dla pozostałych, wyższych klas i powinna ona mieć zastosowanie jedynie do nowych produktów wprowadzanych do obrotu lub oddanych do użytku.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiająca ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią (Dz.U. L 285 z 31.10.2009, s. 10).

- (12) W przypadku gdy dostawcy wprowadzają do obrotu dany produkt, do każdego egzemplarza tego produktu powinna być załączona etykieta w formie papierowej spełniająca wymogi odpowiedniego aktu delegowanego. Odpowiedni akt delegowany powinien określać najskuteczniejszy sposób uwidaczniania etykiet z uwzględnieniem implikacji dla klientów, dostawców i sprzedawców, i mogłyby zapewnić możliwość wydrukowania etykiety na opakowaniu produktu. Sprzedawca powinien uwidocznić dostarczoną etykietę wraz z egzemplarzem produktu w miejscu wymaganym odpowiednim aktem delegowanym. Uwidoczniona etykieta powinna być wyraźnie widoczna i rozpoznawalna jako etykieta towarzysząca danemu produktowi bez konieczności odczytywania marki i numeru modelu na etykiecie przez konsumenta oraz powinna przyciągnąć uwagę klienta przeglądającego uwidoczniony produkt.
- (13) Bez uszczerbku dla obowiązku dostawcy zapewnienia drukowanej etykiety wraz z każdym egzemplarzem produktu, osiągnięcia technologii cyfrowej mogłyby umożliwić stosowanie elektronicznych etykiet dodatkowo obok drukowanej etykiety energetycznej. Sprzedawca powinien również móc pobierać kartę informacyjną produktu z bazy danych o produktach.
- (14) W przypadku gdy nie ma możliwości uwidocznienia etykiety energetycznej, np. w przypadku niektórych form sprzedaży na odległość, w reklamach wizualnych i w technicznych materiałach promocyjnych, potencjalnym klientom należy podać co najmniej klasę energetyczną produktu oraz zakres klas efektywności dostępnych na etykiecie.
- (15) Producenci reagują na wprowadzenie etykiety energetycznej, opracowując i wprowadzając do obrotu coraz efektywniejsze produkty. Jednocześnie, pod wpływem bodźca w postaci unijnych przepisów dotyczących ekoprojektu, na ogół zaprzestają produkcji mniej efektywnych produktów. Wskutek takiego przebiegu zmian technologicznych większość modeli produktów plasuje się w najwyższych klasach etykiety energetycznej. Aby umożliwić klientom odpowiednie porównywanie produktów, konieczne może być wprowadzenie kolejnego zróżnicowania produktów, co będzie się wiązało z potrzebą zmiany skali etykiet. W niniejszym rozporządzeniu należy zatem ustanowić szczegółowe przepisy dotyczące zmiany skali, aby zapewnić dostawcom i sprzedawcom jak największą pewność prawa.
- (16) W przypadku kilku etykiet wprowadzonych aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie dyrektywy 2010/30/UE produkty są dostępne wyłącznie lub głównie w najwyższych klasach. Zmniejsza to skuteczność etykiet. Klasy na istniejących etykietach, zależnie od grupy produktów, mają różne skale, przy czym najwyższa klasa może mieć oznaczenie od A do A+++ . W wyniku tego, gdy klienci porównują etykiety różnych grup produktów, mogą odnosić wrażenie, że w przypadku danej etykiety istnieją lepsze klasy energetyczne niż te, które są uwidaczniane. Aby uniknąć takich ewentualnych nieporozumień, należy w pierwszym rzędzie dokonać początkowej zmiany skali istniejących etykiet, tak aby zapewnić spójną skalę A–G dla trzech kategorii produktów zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (17) Etykietowanie energetyczne produktów do ogrzewania pomieszczeń i wody zostało wprowadzone dopiero niedawno a tempo postępu technicznego w tych grupach produktów jest względnie niskie. Obecny system etykietowania dokonuje wyraźnego rozróżnienia między konwencjonalnymi technologiami wykorzystującymi paliwa kopalne, które są co najwyżej klasy A, a technologiami wykorzystującymi energię ze źródeł odnawialnych, które są często znacznie droższe dla których zarezerwowane są klasy A+, A++ i A+++ . Znaczne oszczędności energii można osiągnąć już dzięki najwydajniejszym technologiom wykorzystującym paliwa kopalne, dlatego należałoby je nadal propagować jako należące do klasy A. Ponieważ rynek ogrzewania pomieszczeń i wody będzie przechodził w wolnym tempie na technologie odnawialne, zmiany skali etykiet energetycznych dotyczących tych produktów należy dokonać na późniejszym etapie.
- (18) Po początkowej zmianie skali częstotliwość kolejnych zmian skali należy ustalać za pomocą odniesienia do odsetka sprzedanych produktów, które należą do najwyższych klas. Kolejna zmiana powinna uwzględniać tempo postępu technicznego oraz potrzebę unikania nadmiernych obciążeń dostawców i sprzedawców, w szczególności małych przedsiębiorstw. Dlatego też w odniesieniu do częstotliwości takich zmian skali pożądany byłby okres dziesięcioletni. Etykieta ze zmienioną skalą powinna mieć pustą najwyższą klasę, co zachęcałoby do postępu technicznego, dawało stabilność regulacyjną, ograniczało częstotliwość zmian skali i umożliwiało rozwój i uznawanie coraz efektywniejszych produktów. W wyjątkowych przypadkach, gdy oczekuje się, że technologia będzie rozwijać się szybciej, żaden z produktów nie powinien zakwalifikować się do dwóch najwyższych klas w momencie wprowadzenia etykiety ze zmienioną skalą.
- (19) Przed dokonaniem zmiany skali Komisja powinna przeprowadzić odpowiednie badanie przygotowawcze.
- (20) Po zmianie skali etykiety danej grupy produktów należy, aby uniknąć dezorientowania ze strony klientów, w krótkim czasie wymienić etykiety widoczne na odnośnych produktach w sklepach i organizować odpowiednie kampanie informacyjne jasno wskazujące, że wprowadzono nową wersję etykiety.

- (21) W przypadku etykiety ze zmienioną skalą przez pewien czas dostawcy powinni dostarczać sprzedawcom zarówno istniejące etykiety, jak i etykiety ze zmienioną skalą. Wymiana istniejących etykiet na wystawionych produktach, w tym w internecie, na etykiety ze zmienioną skalą powinna odbyć się jak najszybciej po dacie zastąpienia określonej w akcie delegowanym dotyczącym danej etykiety ze zmienioną skalą. Sprzedawcy nie powinni przed datą zastąpienia uwidaczniać etykiet ze zmienioną skalą.
- (22) Należy jasno i proporcjonalnie rozdzielić obowiązki odpowiadające roli poszczególnych podmiotów w procesie dostawy i dystrybucji. Podmioty gospodarcze powinny odpowiadać za wypełnianie obowiązków związanych z ich rolą w łańcuchu dostaw i zapewniać, by na rynku udostępniane były wyłącznie produkty zgodne z niniejszym rozporządzeniem i przyjętymi zgodnie z nim aktami delegowanymi.
- (23) Aby utrzymać zaufanie klientów do etykiety energetycznej, nie należy w odniesieniu do produktów związanych z energią oraz produktów niezwiązanych z energią dopuszczać stosowania innych etykiet naśladujących etykietę energetyczną. Jeżeli produkty związane z energią nie są objęte aktami delegowanymi, państwa członkowskie powinny mieć możliwość utrzymywania lub wprowadzania nowych krajowych systemów etykietowania takich produktów. Z tego samego powodu należy w odniesieniu do danego produktu zakazać stosowania dodatkowych etykiet, znaków, symboli lub napisów, które mogą wprowadzać klientów w błąd lub dezorientować ich w kwestii zużycia energii. Etykiety przewidziane w innych przepisach, takie jak etykietowanie opon w odniesieniu do efektywności paliwowej i innych parametrów ekologicznych, a także dodatkowe etykiety, takie jak unijne Energy Star i ekoznak, nie powinny być uznawane za wprowadzające w błąd lub dezorientujące.
- (24) Coraz częściej klientom oferuje się aktualizacje oprogramowania lub oprogramowania układowego ich produktów po ich wprowadzeniu do obrotu i oddaniu do użytku. Takie aktualizacje służą zazwyczaj poprawie osiągnięć produktu, mogą jednak także mieć wpływ na efektywność energetyczną i na inne parametry produktu wskazane na etykiecie energetycznej. Jeżeli te zmiany skutkują pogorszeniem parametrów w stosunku do wskazań na etykiecie, klienci powinni zostać poinformowani o tych zmianach i powinni mieć możliwość przyjęcia lub odrzucenia aktualizacji.
- (25) Aby zagwarantować pewność prawa, należy sprecyzować, że przepisy dotyczące nadzoru rynku unijnego i kontroli wprowadzania produktów do obrotu w Unii przewidziane w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 ⁽¹⁾ mają zastosowanie do produktów związanych z energią. Ze względu na zasadę swobodnego przepływu towarów niezbędna jest skuteczna współpraca organów nadzoru rynku w państwach członkowskich. Taką współpracę w dziedzinie etykietowania energetycznego powinno wzmocnić wsparcie ze strony Komisji udzielane grupom współpracy administracyjnej (AdCo) ds. ekoprojektu i etykietowania energetycznego.
- (26) Wniosek Komisji dotyczący nowego rozporządzenia w sprawie nadzoru rynku w odniesieniu do produktów służy zintegrowaniu przepisów rozporządzenia (WE) nr 765/2008, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/95/WE ⁽²⁾ oraz kilku sektorowych harmonizacyjnych aktów ustawodawczych Unii. Wniosek ten obejmuje przepisy dotyczące klauzul ochronnych zawarte w decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady 768/2008/WE ⁽³⁾, które miałyby zastosowanie do wszystkich harmonizacyjnych aktów ustawodawczych Unii. Dopóki nowe rozporządzenie jest wciąż opracowywane przez współprawodawców, należy odnosić się do rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i zawrzeć w niniejszym rozporządzeniu klauzule ochronne.
- (27) Działania w zakresie nadzoru rynku objęte rozporządzeniem (WE) nr 765/2008 nie są nakierowane wyłącznie na ochronę zdrowia i bezpieczeństwo, ale mają również zastosowanie do egzekwowania prawa unijnego mającego na celu ochronę innych interesów publicznych, w tym efektywności energetycznej. Zgodnie z komunikatem Komisji zatytułowanym „Dwadzieścia działań na rzecz bezpieczniejszych i zgodnych z obowiązującymi wymaganiami produktów dla Europy: wieloletni plan działania w zakresie nadzoru w odniesieniu do produktów w UE” z dnia 13 lutego 2013 r. zaktualizowano ogólną metodykę oceny ryzyka Unii, tak by obejmowała ona wszystkie ryzyka, w tym ryzyka związane z etykietowaniem energetycznym.
- (28) Spójne i racjonalne pod względem kosztów działania w zakresie nadzoru rynku w całej Unii wymagają także dobrze zorganizowanej i kompleksowej archiwizacji i wymiany między państwami członkowskimi wszystkich istotnych informacji na temat krajowych działań w tym kontekście, w tym odnośnie do notyfikacji wymaganych

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30).

⁽²⁾ Dyrektywa 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów (Dz.U. L 11 z 15.1.2002, s. 4).

⁽³⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 768/2008/WE z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wspólnych ram dotyczących wprowadzania produktów do obrotu, uchylająca decyzję Rady 93/465/EWG (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 82).

niniejszym rozporządzeniem. Baza danych w ramach systemu informacyjnego i komunikacyjnego do celów nadzoru rynku (ICSMS) ustanowiona przez Komisję jest dobrze dostosowana do celu polegającego na stworzeniu kompletnej bazy danych zawierającej informacje dotyczące nadzoru rynku, dlatego należy silnie zachęcać do jej używania.

- (29) Aby stworzyć użyteczne narzędzie dla konsumentów, umożliwić alternatywne sposoby udostępniania kart informacyjnych produktów sprzedawcom, ułatwić monitorowanie przestrzegania przepisów i dostarczać aktualnych danych rynkowych na potrzeby procesu regulacyjnego mającego zastosowanie do zmian etykiet i kart informacyjnych poszczególnych produktów, Komisja powinna ustanowić i utrzymywać bazę danych o produktach składającą się z części publicznej i części dotyczącej zgodności; baza ta powinna być dostępna za pomocą portalu internetowego.
- (30) Bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich w zakresie nadzoru rynku i obowiązków dostawców w zakresie sprawdzania spełniania przepisów przez produkty dostawcy powinni udostępniać elektronicznie w bazie produktów wymagane informacje na temat zgodności produktów. Informacje istotne dla konsumentów i sprzedawców powinny być publicznie dostępne w publicznej części bazy danych o produktach. Te informacje powinny być udostępniane jako otwarte dane, tak aby mogły być wykorzystywane przez twórców aplikacji mobilnych oraz inne narzędzia porównawcze. Należy zapewnić łatwy bezpośredni dostęp do publicznej części bazy danych o produktach za pośrednictwem narzędzi zorientowanych na użytkownika, takich jak dynamiczny fotokod (kod QR), dostępnych na drukowanej etykiecie.
- (31) Część bazy danych o produktach dotycząca zgodności powinna podlegać rygorystycznym zasadom ochrony danych. Wymagane poszczególne części dokumentacji technicznej w części dotyczącej zgodności powinny być udostępniane zarówno organom nadzoru rynku, jak i Komisji. W przypadku gdy pewne informacje techniczne są tak wrażliwe, że niewłaściwe byłoby włączanie ich do kategorii dokumentacji technicznej określonej w aktach delegowanych przyjmowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia, organy nadzoru rynku powinny zachować uprawnienia do dostępu do tych informacji w razie konieczności zgodnie z obowiązkiem współpracy dostawców lub na zasadzie dobrowolnego zamieszczania przez dostawców dodatkowych części dokumentacji technicznej w bazie danych o produktach.
- (32) Aby z bazy danych o produktach można było zacząć korzystać jak najszybciej, rejestracja powinna być obowiązkowa w odniesieniu do wszystkich modeli, których egzemplarze są wprowadzane do obrotu po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. W odniesieniu do modeli, których egzemplarze były wprowadzane do obrotu przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia i które nie są już wprowadzane do obrotu, rejestracja powinna być fakultatywna. Należy przewidzieć odpowiedni okres przejściowy przeznaczony na opracowanie bazy danych, aby umożliwić dostawcom wypełnienie ich obowiązku rejestracji. W przypadku gdy w produkcie znajdującym się już na rynku dokonuje się jakichkolwiek zmian mających znaczenie dla etykiety i karty informacyjnej produktu, produkt ten powinien zostać uznany za nowy model i dostawca powinien zarejestrować go w bazie danych o produktach. Komisja we współpracy z organami nadzoru rynku i dostawcami powinna zwracać szczególną uwagę na proces przejściowy do czasu pełnej operacyjności publicznej części bazy danych o produktach i jej części dotyczącej zgodności.
- (33) Sankcje za naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia i aktów delegowanych przyjętych zgodnie z nim powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.
- (34) Państwa członkowskie powinny być w stanie tworzyć zachęty do stosowania produktów efektywnych energetycznie, aby propagować efektywność energetyczną oraz sprzyjać łagodzeniu zmiany klimatu i ochronie środowiska. Państwa członkowskie mogą swobodnie decydować o charakterze takich zachęt. Takie zachęty powinny być zgodne z unijnymi zasadami pomocy państwa i nie powinny stanowić nieuzasadnionych barier na rynku. Niniejsze rozporządzenie nie przesądza o wyniku żadnego postępowania w sprawie pomocy państwa, które może zostać w przyszłości wszczęte w sprawie takich zachęt zgodnie z art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).
- (35) Zużycie energii, osiągi i inne informacje dotyczące produktów objętych wymogami dotyczącymi poszczególnych produktów na podstawie niniejszego rozporządzenia powinny być mierzone przy użyciu wiarygodnych, dokładnych i odtwarzalnych metod, uwzględniających ogólnie uznane metody pomiarowe i obliczeniowe zgodne z aktualnym stanem nauki. W interesie właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego normy powinny być zharmonizowane na poziomie Unii. Takie metody i normy powinny w jak największym możliwym stopniu uwzględniać rzeczywiste użytkowanie danego produktu, odzwierciedlać standardowe zachowanie konsumenta i być odporne na zamierzone i niezamierzone obchodzenie wymogów. Etykiety energetyczne powinny odzwierciedlać porównawcze osiągi rzeczywistego użytkowania produktów w ramach ograniczeń ze względu na zapotrzebowanie na wiarygodne i odtwarzalne badania laboratoryjne. Dostawcy nie powinni mieć zatem możliwości włączania oprogramowania lub sprzętu, który automatycznie zmienia osiągi produktu w warunkach testowych. Jeżeli w chwili rozpoczęcia stosowania wymogów dotyczących danego produktu nie będzie jeszcze

opublikowanych norm, Komisja powinna opublikować w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* przejściowe metody pomiarowe i obliczeniowe mające zastosowanie do tych wymogów. Po opublikowaniu odniesienia do takiej normy w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zgodność z taką normą powinna pociągać za sobą domniemanie zgodności z metodami pomiarowymi mającymi zastosowanie do wymogów dotyczących danego produktu przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia.

- (36) Komisja powinna opracować długoterminowy plan prac w zakresie zmiany etykiet poszczególnych produktów związanych z energią wraz z orientacyjnym wykazem kolejnych produktów związanych z energią, dla których można ustanowić etykiety energetyczne. Plan prac powinien zostać wdrożony po przeprowadzeniu analizy technicznej, środowiskowej i ekonomicznej danej grupy produktów. W analizie tej należy poruszyć także kwestię informacji dodatkowych, w tym możliwości i koszty udzielania konsumentom informacji o osiągnięciach produktu związanego z energią, takich jak jego zużycie energii, trwałość lub efektywność środowiskowa, zgodnie z celem sprzyjania gospodarce o obiegu zamkniętym. Takie informacje dodatkowe powinny poprawiać zrozumiałość i skuteczność etykiety z perspektywy konsumentów i nie powinny mieć dla nich żadnych niekorzystnych skutków.
- (37) Dostawcy produktów wprowadzonych do obrotu zgodnie z dyrektywą 2010/30/UE przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia powinni w dalszym ciągu podlegać obowiązkowi udostępniania elektronicznej wersji dokumentacji technicznej danych produktów na żądanie organów nadzoru rynku. Odpowiednie przepisy przejściowe powinny zapewnić pewność i ciągłość prawa w tym względzie.
- (38) Ponadto, celem zapewnienia łagodnego przejścia do niniejszego rozporządzenia, istniejące wymogi określone w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 10 dyrektywy 2010/30/UE oraz dyrektywy Komisji 96/60/WE⁽¹⁾ powinny mieć nadal zastosowanie do odpowiednich grup produktów aż do momentu ich uchylecia lub zastąpienia aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie niniejszego rozporządzenia. Zastosowanie tych istniejących wymogów nie ma wpływu na zastosowanie obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia.
- (39) W celu określenia poszczególnych grup produktów związanych z energią zgodnie ze szczegółowymi kryteriami i w celu stworzenia etykiet i kart informacyjnych poszczególnych produktów należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽²⁾. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowywaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowywaniem aktów delegowanych.
- (40) Aby zapewnić jednolite warunki wykonywania niniejszego rozporządzenia, należy przekazać Komisji uprawnienia do ustalania w ramach unijnej procedury w sprawie środków ochronnych, czy dany środek krajowy jest uzasadniony, oraz do określania szczegółowych wymogów w sprawie szczegółów operacyjnych dotyczących bazy danych o produktach. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽³⁾.
- (41) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, to jest umożliwianie klientom wyboru efektywniejszych produktów poprzez dostarczanie właściwych informacji, nie może zostać osiągnięty przez państwa członkowskie w sposób wystarczający, może natomiast, poprzez dalszy rozwój zharmonizowanych ram regulacyjnych i zapewnianie równych szans producentom, zostać lepiej osiągnięty na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (42) Niniejsze rozporządzenie nie powinno naruszać obowiązków państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego i stosowania dyrektywy 2010/30/UE.
- (43) Należy zatem uchylić dyrektywę 2010/30/UE,

⁽¹⁾ Dyrektywa Komisji 96/60/WE z dnia 19 września 1996 r. wykonująca dyrektywę Rady 92/75/EWG w zakresie etykiet efektywności energetycznej pralko-suszarek bębnowych typu domowego (Dz.U. L 266 z 18.10.1996, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie określa ramy, które mają zastosowanie do produktów związanych z energią („produktów”) wprowadzanych do obrotu lub oddanych do użytku. Zapewnia ono etykietowanie tych produktów i zapewnienie standardowych informacji o produkcie dotyczących efektywności energetycznej, zużycia energii i innych zasobów przez produkty podczas użytkowania oraz podawanie informacji dodatkowych o produktach, umożliwiając tym samym klientom wybór efektywniejszych produktów, tak aby zmniejszyć ich zużycie energii.
2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do:
 - a) produktów używanych, z wyjątkiem produktów importowanych z kraju trzeciego;
 - b) środków transportu osób lub towarów.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „produkt związany z energią” lub „produkt” oznacza towar lub system mający wpływ na zużycie energii podczas użytkowania, który jest wprowadzany do obrotu lub oddawany do użytku, w tym części mające wpływ na zużycie energii podczas użytkowania, które są wprowadzane do obrotu lub oddawane do użytku dla klientów i które mają zostać wbudowane do produktów;
- 2) „grupa produktów” oznacza grupę produktów, które mają taką samą funkcję podstawową;
- 3) „system” oznacza połączenie różnych towarów, które łącznie wypełniają konkretną funkcję w oczekiwanym środowisku i których efektywność energetyczną można określić jako efektywność energetyczną jednego urządzenia;
- 4) „model” oznacza wersję produktu, której wszystkie egzemplarze mają te same właściwości techniczne istotne w kontekście etykiety i karty informacyjnej produktu oraz mają ten sam identyfikator modelu;
- 5) „identyfikator modelu” oznacza kod, zwykle alfanumeryczny, który odróżnia dany model produktu od innych modeli objętych tym samym znakiem towarowym lub tą samą nazwą dostawcy;
- 6) „model równoważny” oznacza model, który ma te same właściwości techniczne istotne w kontekście etykiety i tę samą kartę informacyjną produktu, ale który został wprowadzony do obrotu lub oddany do użytku przez tego samego dostawcę jako inny model z innym identyfikatorem modelu;
- 7) „udostępnianie na rynku” oznacza dostarczanie produktu do dystrybucji lub użytkowania na rynku Unii w ramach działalności handlowej, odpłatnie lub nieodpłatnie;
- 8) „wprowadzenie do obrotu” oznacza pierwsze udostępnienie produktu na rynku Unii;
- 9) „oddanie do użytku” oznacza pierwsze użycie produktu zgodnie z jego przeznaczeniem na rynku Unii;
- 10) „producent” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która wytwarza produkt lub zleca projektowanie lub produkcję produktu, oraz prowadzi obrót tym produktem pod własną nazwą lub znakiem towarowym;
- 11) „upoważniony przedstawiciel” oznacza osobę fizyczną lub prawną z miejscem zamieszkania lub siedzibą w Unii, która otrzymała pisemne pełnomocnictwo od producenta do działania w jego imieniu w zakresie określonych zadań;
- 12) „importer” oznacza osobę fizyczną lub prawną z miejscem zamieszkania lub siedzibą w Unii, która wprowadza do obrotu w Unii produkt z państwa trzeciego;
- 13) „sprzedawca” oznacza sprzedawcę detalicznego lub inną osobę fizyczną lub prawną, która oferuje na sprzedaż, wynajmuje lub oferuje w sprzedaży ratalnej lub wystawia produkty klientom lub instalatorom w ramach działalności handlowej, odpłatnie lub nieodpłatnie;

- 14) „dostawca” oznacza producenta z siedzibą w Unii, upoważnionego przedstawiciela producenta, który nie ma siedziby w Unii, lub importera, który wprowadza produkt do obrotu w Unii;
- 15) „sprzedaż na odległość” oznacza ofertę sprzedaży, najem lub oferowanie w sprzedaży ratalnej przez zamówienie pocztowe, w katalogu, przez internet, przy użyciu telemarketingu lub jakiegokolwiek innej metody, która powoduje, że nie można oczekiwać, by potencjalny klient zobaczył produkt na wystawie;
- 16) „klient” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która kupuje, wynajmuje lub otrzymuje produkt na własny użytek, nawet jeżeli czyni to w celach wykraczających poza jej działalność handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub zawodową;
- 17) „efektywność energetyczna” oznacza stosunek uzyskanych osiągnięć, usług, towarów lub energii do wkładu energii;
- 18) „norma zharmonizowana” oznacza normę zdefiniowaną w art. 2 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012⁽¹⁾;
- 19) „etykieta” oznacza diagram graficzny albo w formie drukowanej, albo elektronicznej, zawierający zamkniętą skalę, w której występują wyłącznie litery od A do G i w której każda litera reprezentuje klasę, a każda klasa odpowiada oszczędności energii, w siedmiu różnych kolorach od ciemnej zieleni do czerwieni, mającą na celu poinformowanie klientów o efektywności energetycznej i o zużyciu energii.; obejmuje etykiety ze zmienioną skalą oraz etykiety z mniejszą liczbą klas i kolorów zgodnie z art. 11 ust. 10 i 11;
- 20) „zmiana skali” oznacza zaostrenie wymogów zakwalifikowania do danej klasy energetycznej na etykiecie określonej grupy produktów;
- 21) „etykieta ze zmienioną skalą” oznacza etykietę danej grupy produktów, która została poddana zmianie skali i którą można odróżnić od etykiet przed zmianą skali, zachowuje ona jednak wizualną i percepcyjną spójność wszystkich etykiet;
- 22) „karta informacyjna produktu” oznacza standardowy dokument, w formie albo drukowanej, albo lub elektronicznej, zawierający informacje dotyczące produktu;
- 23) „dokumentacja techniczna” oznacza dokumentację wystarczającą do umożliwienia organom nadzoru rynku oceny dokładności etykiety i karty informacyjnej produktu, w tym zestawienia wyników badań lub inne dowody techniczne;
- 24) „informacje dodatkowe” oznaczają informacje określone w akcie delegowanym dotyczące parametrów funkcjonalnych i ekologicznych produktu;
- 25) „baza danych o produktach” oznacza zbiór danych dotyczących produktów, który jest uporządkowany w sposób systematyczny i składający się z części publicznej zorientowanej na konsumentów, w której informacje dotyczące parametrów poszczególnych produktów są dostępne w formie elektronicznej, z portalu internetowego zapewniającego dostępność oraz z części dotyczącej zgodności, która zawiera jasno określone wymogi dotyczące dostępności i bezpieczeństwa;
- 26) „tolerancja weryfikacji” oznacza maksymalne dopuszczalne odchylenie wyników pomiarów i obliczeń w badaniach weryfikacyjnych, przeprowadzanych przez organy nadzoru rynku lub w ich imieniu, w stosunku do wartości deklarowanych lub publikowanych parametrów, odzwierciedlające odchylenie wynikające ze zmienności między poszczególnymi laboratoriami.

Artykuł 3

Ogólne obowiązki dostawców

1. Dostawcy zapewniają, by produkty, które są wprowadzane do obrotu, były opatrzone, z osobna dla każdego pojedynczego egzemplarza, nieodpłatnie, dokładnymi wydrukowanymi etykietami i kartami informacyjnymi produktu, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i odpowiednimi aktami delegowanymi.

Jako rozwiązanie alternatywne wobec dostarczania karty informacyjnej produktu wraz z produktem, akty delegowane, o których mowa w art. 16 ust. 3 lit. h), mogą stanowić, że wystarczy, aby dostawca wprowadził parametry takiej karty informacyjnej produktu do bazy danych o produktach. W takim przypadku dostawca przekazuje sprzedawcy na żądanie kartę informacyjną produktu w formie drukowanej.

Akty delegowane mogą stanowić, że etykieta ma być wydrukowana na opakowaniu produktu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie normalizacji europejskiej, zmieniające dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE i 2009/105/WE oraz uchylające decyzję Rady 87/95/EWG i decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1673/2006/WE (Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 12).

2. Dostawca nieodpłatnie, szybko i najpóźniej w terminie pięciu dni roboczych od wniosku sprzedawcy dostarcza sprzedawcy drukowane etykiety, w tym etykiety ze zmienioną skalą zgodnie z art. 11 ust. 13, oraz karty informacyjne produktu.
3. Dostawca zapewnia dokładność dostarczanych etykiet i kart informacyjnych produktu oraz sporządza dokumentację techniczną, która wystarcza do przeprowadzenia oceny tej dokładności.
4. Gdy egzemplarz danego modelu jest już w użytku, dostawca zwraca się do klienta o wyraźną zgodę na wszelkie zmiany, które mają być wprowadzone do egzemplarza za pomocą aktualizacji, które miałyby negatywny wpływ na parametry ujęte na etykiecie efektywności energetycznej tego egzemplarza, określone w odpowiednim akcie delegowanym. Dostawca informuje klienta o celu aktualizacji i zmian parametrów, w tym wszelkich zmian klasy etykiety. Przez okres proporcjonalny do średniej żywotności produktu dostawca daje klientowi możliwość odmowy aktualizacji bez straty funkcjonalności, której można uniknąć.
5. Dostawca nie wprowadza do obrotu produktów zaprojektowanych tak, aby osiągi modelu automatycznie zmieniały się w warunkach testowych w celu uzyskania korzystniejszego poziomu któregośkolwiek z parametrów określonych w odpowiednim akcie delegowanym lub zawartych w dokumentacji dostarczanej razem z produktem.

Artykuł 4

Obowiązki dostawców w odniesieniu do bazy danych o produktach

1. Od dnia 1 stycznia 2019 r. przed wprowadzeniem do obrotu egzemplarza nowego modelu objętego aktem delegowanym dostawca wprowadza, w odniesieniu do tego modelu, do publicznej części bazy danych o produktach i jej części dotyczącej zgodności informacje określone w załączniku I.
2. W przypadku gdy egzemplarze modeli objętych aktem delegowanym są wprowadzane do obrotu między dniem 1 sierpnia 2017 r. a dniem 1 stycznia 2019 r., dostawca, do dnia 30 czerwca 2019 r., wprowadza do bazy danych o produktach informacje wymienione w załączniku I w odniesieniu do tych modeli.

Do momentu wprowadzenia danych do bazy danych o produktach dostawca udostępnia do kontroli wersję elektroniczną dokumentacji technicznej w ciągu 10 dni od wpłynięcia wniosku ze strony organów nadzoru rynku lub Komisji.

3. Dostawca może wprowadzać do bazy danych o produktach informacje w odniesieniu do modeli, określone w załączniku I, których egzemplarze zostały wprowadzone do obrotu wyłącznie przed dniem 1 sierpnia 2017 r.
4. Produkt, w odniesieniu do którego wprowadzono zmiany mające znaczenie dla etykiety lub karty informacyjnej produktu, uważa się za nowy model. Dostawca wskazuje w bazie danych, kiedy nie wprowadza już do obrotu egzemplarzy danego modelu.
5. Obowiązki, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, nie mają zastosowania do zestawów zawierających ogrzewacze, o których mowa w rozporządzeniach delegowanych Komisji (UE) nr 811/2013⁽¹⁾, (UE) nr 812/2013⁽²⁾ i (UE) nr 2015/1187⁽³⁾, w przypadku gdy za zapewnienie etykiet dla tych zestawów odpowiada wyłącznie sprzedawca.
6. Po wprowadzeniu ostatniego egzemplarza modelu do obrotu dostawca przechowuje informacje dotyczącego tego modelu przez 15 lat w części bazy danych o produktach dotyczącej zgodności. W stosownych przypadkach w odniesieniu do średniej żywotności produktu zgodnie z art. 16 ust. 3 lit. q) można określić krótszy okres przechowywania danych. Nie usuwa się informacji zawartych w publicznej części bazy danych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 811/2013 z dnia 18 lutego 2013 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla ogrzewaczy pomieszczeń, ogrzewaczy wielofunkcyjnych, zestawów zawierających ogrzewacz pomieszczeń, regulator temperatury i urządzenie słoneczne oraz zestawów zawierających ogrzewacz wielofunkcyjny, regulator temperatury i urządzenie słoneczne (Dz.U. L 239 z 6.9.2013, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 812/2013 z dnia 18 lutego 2013 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla podgrzewaczy wody, zasobników ciepłej wody użytkowej i zestawów zawierających podgrzewacz wody i urządzenie słoneczne (Dz.U. L 239 z 6.9.2013, s. 83).

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/1187 z dnia 27 kwietnia 2015 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla kotłów na paliwo stałe i zestawów zawierających kocioł na paliwo stałe, ogrzewacze dodatkowe, regulatory temperatury i urządzenia słoneczne (Dz.U. L 193 z 21.7.2015, s. 43).

Artykuł 5

Obowiązki sprzedawców

1. Sprzedawca:
 - a) eksponuje w sposób widoczny, w tym w sprzedaży na odległość przez internet, etykietę dostarczoną przez dostawcę lub udostępnioną zgodnie z ust. 2 w odniesieniu do egzemplarza modelu objętego odpowiednim aktem delegowanym; oraz
 - b) na wniosek, udostępnia klientom kartę informacyjną produktu, w tym w formie fizycznej w punkcie sprzedaży.
2. W przypadku gdy, niezależnie od art. 3 ust. 1, sprzedawca nie posiada etykiety, zwraca się o nią do dostawcy zgodnie z art. 3 ust. 2.
3. W przypadku gdy, niezależnie od art. 3 ust. 1, sprzedawca nie posiada karty informacyjnej produktu zwraca się o nią do dostawcy zgodnie z art. 3 ust. 2 lub, jeżeli tak postanowi, drukuje lub pobiera ją z bazy danych o produktach do celów ukazania w formie elektronicznej, jeżeli funkcje te są dostępne w odniesieniu do odpowiedniego produktu.

Artykuł 6

Inne obowiązki dostawców i sprzedawców

Dostawca i sprzedawca:

- a) podaje klasę efektywności energetycznej produktu oraz zakres klas efektywności dostępnych na etykiecie w reklamach wizualnych lub technicznym materiale promocyjnym danego modelu zgodnie z odpowiednim aktem delegowanym;
- b) współpracuje z organami nadzoru rynku i podejmuje niezwłoczne działania w celu naprawienia każdego przypadku niezgodności z wymogami określonymi w niniejszym rozporządzeniu oraz w odpowiednich aktach delegowanych, za których spełnienie jest odpowiedzialny, z własnej inicjatywy lub na żądanie organów nadzoru rynku;
- c) w odniesieniu do produktów objętych aktami delegowanymi – nie opatruje ich innymi etykietami, znakami, symbolami ani napisami niezgodnymi z wymogami niniejszego rozporządzenia i odpowiednich aktów delegowanych, ani ich nie uwidacznia, jeżeli mogłoby to wprowadzić w błąd lub zdezorientować klientów w odniesieniu do zużycia energii lub innych zasobów podczas użytkowania produktu;
- d) w odniesieniu do produktów nieobjętych aktami delegowanymi – nie dostarcza dla nich etykiet naśladujących etykiety określone w niniejszym rozporządzeniu i odpowiednich aktach delegowanych ani nie uwidacznia takich etykiet;
- e) w odniesieniu do produktów niezwiązanych z energią – nie dostarcza dla nich etykiet naśladujących etykiety określone w niniejszym rozporządzeniu lub aktach delegowanych ani nie uwidacznia takich etykiet.

Lit. d) w akapicie pierwszym nie ma odniesienia do etykiet przewidzianych w ustawodawstwie państw członkowskich, jeżeli nie są one objęte aktami delegowanymi.

Artykuł 7

Obowiązki państw członkowskich

1. Państwa członkowskie nie utrudniają wprowadzania do obrotu ani oddawania do użytku na swoich terytoriach produktów, które są zgodne z niniejszym rozporządzeniem i odpowiednimi aktami delegowanymi.
2. W przypadku gdy państwa członkowskie przewidują zachęty dotyczące produktu określonego w akcie delegowanym, zachęty te dotyczą najwyższych dwu istotnie licznych klas efektywności energetycznej lub klas wyższych, określonych w tym akcie delegowanym.
3. Państwa członkowskie zapewniają, w stosownych przypadkach we współpracy z dostawcami i sprzedawcami, by wprowadzeniu etykiet i zmianie skali etykiet towarzyszyły kampanie informacyjne o charakterze edukacyjnym i promocyjnym dotyczące etykietowania energetycznego. Komisja wspiera współpracę i wymianę najlepszych praktyk w odniesieniu do tych kampanii, w tym poprzez zalecanie wspólnych głównych przesłań.

4. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji i mechanizmów egzekwowania mających zastosowanie do naruszeń niniejszego rozporządzenia i aktów delegowanych oraz wprowadzają wszelkie środki niezbędne do zapewnienia wdrożenia tych przepisów. Określone sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Przepisy, które spełniają wymogi art. 15 dyrektywy 2010/30/UE, uznaje się za spełniające wymogi niniejszego ustępu w odniesieniu do sankcji.

Do dnia 1 sierpnia 2017 r. państwa członkowskie notyfikują Komisji przepisy, o których mowa w akapicie pierwszym, które nie zostały uprzednio notyfikowane, oraz niezwłocznie notyfikują Komisji wszelkie późniejsze zmiany tych przepisów.

Artykuł 8

Nadzór rynku unijnego i kontrola wprowadzania produktów do obrotu w Unii

1. Art. 16–29 rozporządzenia (WE) nr 765/2008 stosuje się do produktów objętych niniejszym rozporządzeniem i odpowiednimi aktami delegowanymi.

2. Komisja zachęca do współpracy i wymiany informacji o nadzorze rynku w zakresie etykietowania produktów między tymi organami krajowymi państw członkowskich, które są odpowiedzialne za nadzór rynku lub za kontrolę produktów wchodzących na rynek Unii, a także między takimi organami a Komisją, oraz wspiera taką współpracę i wymianę informacji między innymi dzięki ściślejszemu zaangażowaniu AdCo ds. ekoprojektu i etykietowania energetycznego.

Takiej wymiany informacji dokonuje się również wówczas, gdy wyniki testów wykazują, że produkt jest zgodny z niniejszym rozporządzeniem i odpowiednimi aktami delegowanymi.

3. Programy państw członkowskich dotyczące ogólnego nadzoru rynku lub ich programy sektorowe ustanowione na podstawie art. 18 rozporządzenia (WE) nr 765/2008 zawierają działania mające na celu zapewnienie skutecznego egzekwowania niniejszego rozporządzenia.

4. We współpracy z grupami AdCo ds. ekoprojektu i etykietowania energetycznego Komisja opracuje wytyczne dotyczące egzekwowania niniejszego rozporządzenia, w szczególności w odniesieniu do najlepszych praktyk w zakresie testowania produktów i wymiany informacji między krajowymi organami nadzoru rynku a Komisją.

5. Organy nadzoru rynku są uprawnione do odzyskania od dostawców kosztów inspekcji dokumentów i fizycznych testów produktów w przypadku braku zgodności z niniejszym rozporządzeniem lub odpowiednimi aktami delegowanymi.

Artykuł 9

Procedura na szczeblu krajowym dotycząca produktów stwarzających zagrożenie

1. W przypadku gdy organy nadzoru rynku jednego państwa członkowskiego mają wystarczające powody, by sądzić, że produkt objęty niniejszym rozporządzeniem stanowi zagrożenie dla aspektów ochrony interesu publicznego objętych niniejszym rozporządzeniem, takich jak aspekty środowiskowe i ochrony konsumenta, organy te przeprowadzają ocenę w odniesieniu do tego produktu, uwzględniając wszystkie wymogi dotyczące etykietowania energetycznego mające znaczenie dla danego zagrożenia, a określone w niniejszym rozporządzeniu lub odpowiednich aktach delegowanych. Dostawcy i sprzedawcy współpracują w celu dokonania tej oceny, w razie konieczności, z organami nadzoru rynku.

2. W przypadku gdy w trakcie oceny, o której mowa w ust. 1, organy nadzoru rynku stwierdzą, że produkt nie spełnia wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu lub w odpowiednich aktach delegowanych, niezwłocznie zobowiązują dostawcę lub, w stosownych przypadkach, sprzedawcę do podjęcia wszelkich odpowiednich działań naprawczych, aby dostosować produkt do tych wymogów, w stosownych przypadkach, wycofać produkt z rynku lub, w stosownych przypadkach, wycofać go od użytkowników w rozsądnym terminie ustalonym według uznania tych organów, współmiernym do rodzaju zagrożenia.

Art. 21 rozporządzenia (WE) nr 765/2008 stosuje się do środków, o których mowa w niniejszym ustępie.

3. W przypadku gdy organy nadzoru rynku uznają, że niezgodność, o której mowa w ust. 2 nie ogranicza się do terytorium ich kraju, informują Komisję i inne państwa członkowskie o wynikach oceny i o działaniach, do których podjęcia zobowiązały dostawcę lub sprzedawcę.

4. Dostawca lub, w stosownych przypadkach, sprzedawca zapewniają, by w stosunku do wszystkich przedmiotowych produktów udostępnionych przez nich na rynku Unii zostały podjęte wszystkie odpowiednie działania naprawcze lub ograniczające zgodnie z ust. 2.

5. W przypadku gdy dostawca lub, w stosownych przypadkach, sprzedawca nie podejmie odpowiednich działań naprawczych w terminie, o którym mowa w ust. 2, organy nadzoru rynku przyjmują wszystkie odpowiednie środki tymczasowe w celu zakazania lub ograniczenia dostępności produktu na swoim rynku krajowym, wycofania tego produktu z tego rynku lub wycofania go od użytkowników.

6. Organy nadzoru rynku niezwłocznie informują Komisję i inne państwa członkowskie o przyjętych środkach zgodnie z ust. 5. Te informacje obejmują wszystkie dostępne szczegóły, w szczególności:

- a) dane niezbędne do identyfikacji niezgodnego z przepisami produktu;
- b) pochodzenie produktu;
- c) rodzaj domniemanej niezgodności oraz powiązane zagrożenie;
- d) rodzaj i okres obowiązywania przyjętych środków krajowych oraz argumenty przedstawione przez dostawcę lub, w stosownych przypadkach, sprzedawcę.

W szczególności organy nadzoru rynku zaznaczają, czy niezgodność jest spowodowana niespełnieniem przez produkt wymogów związanych z aspektami ochrony interesu publicznego określonymi w niniejszym rozporządzeniu czy też brakami w normach zharmonizowanych, o których mowa w art. 13, przyznając domniemanie zgodności.

7. Państwa członkowskie inne niż państwo członkowskie wszczynające procedurę niezwłocznie informują Komisję i pozostałe państwa członkowskie o wszelkich przyjętych środkach, przekazują wszelkie dodatkowe informacje, którymi dysponują w związku z niezgodnością przedmiotowego produktu, oraz zgłaszają zastrzeżenia, jeżeli nie zgadzają się z notyfikowanym środkiem krajowym.

8. W przypadku gdy w ciągu 60 dni od otrzymania informacji, o których mowa w ust. 6, państwa członkowskie ani Komisja nie zgłoszą żadnych zastrzeżeń do środka tymczasowego przyjętego przez państwo członkowskie, środek ten uznaje się za uzasadniony.

9. Państwa członkowskie zapewniają, by odpowiednie środki ograniczające, takie jak wycofanie produktu z ich rynku, zostały niezwłocznie wprowadzone w stosunku do przedmiotowego produktu.

Artykuł 10

Unijna procedura ochronna

1. W przypadku gdy po zakończeniu procedury określonej w art. 9 ust. 4 i 5 zostaną zgłoszone zastrzeżenia do środka przyjętego przez państwo członkowskie lub Komisja uzna, że środek krajowy jest sprzeczny z prawem Unii, Komisja niezwłocznie konsultuje się z państwami członkowskimi i z dostawcą lub, w stosownych przypadkach, sprzedawcą oraz przeprowadza ocenę środka krajowego.

Na podstawie wyników tej oceny Komisja postanawia w drodze aktu wykonawczego czy środek krajowy jest uzasadniony, i może zaproponować odpowiedni środek alternatywny. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 18 ust. 2.

2. Decyzja Komisji jest skierowana do wszystkich państw członkowskich i zostaje niezwłocznie przekazana wszystkim tym państwom oraz zainteresowanemu dostawcy lub sprzedawcy.

3. W przypadku gdy środek krajowy zostaje uznany za uzasadniony, wszystkie państwa członkowskie podejmują środki konieczne do tego, aby zapewnić wycofanie z ich rynku produktu, który nie spełnia przepisów, i informują o nich Komisję. W przypadku gdy środek krajowy zostaje uznany za nieuzasadniony, państwo członkowskie, którego to dotyczy, cofa go.

4. W przypadku gdy środek krajowy zostaje uznany za uzasadniony, a niezgodność produktu jest spowodowana brakami w normach zharmonizowanych, o których mowa w art. 9 ust. 6 niniejszego rozporządzenia, Komisja stosuje procedurę określoną w art. 11 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012.

5. Środki naprawcze lub ograniczające na podstawie art. 9 ust. 2, 4, 5, 9 lub art. 10 ust. 3 zostaną rozszerzone na wszystkie egzemplarze modeli niezgodnych z przepisami i ich modeli równoważnych z wyjątkiem tych egzemplarzy, co do których dostawca wykaże, że są zgodne z przepisami.

Artykuł 11

Procedura wprowadzania i zmiany skali etykiet

1. Jeżeli chodzi o grupy produktów, o których mowa w ust. 4 i 5, Komisja dokonuje zmiany skali etykiet, które obowiązywały w dniu 1 sierpnia 2017 r., z zastrzeżeniem ust. 4 i 5 oraz ust. 8–12.

Na zasadzie odstępstwa od wymogu osiągnięcia znacznych oszczędności energii i kosztów określonego w art. 16 ust. 3 lit. b), w przypadku gdy zmiana skali nie prowadzi do takich oszczędności, musi ona zapewniać przynajmniej jednolitą skalę A–G.

2. W przypadku gdy dla danej grupy produktów etykieta nie istnieje w dniu 1 sierpnia 2017 r., Komisja może, z zastrzeżeniem ust. 8–12, wprowadzić etykiety.

3. Komisja może dodatkowo zmienić skalę etykiet ze zmienioną skalą zgodnie z ust. 1 lub wprowadzonych zgodnie z ust. 2, w przypadku gdy spełnione są warunki określone w ust. 6 lit. a) lub b), i z zastrzeżeniem ust. 8–12.

4. Aby zapewnić jednolitą skalę A–G, do dnia 2 sierpnia 2023 r. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 16 niniejszego rozporządzenia w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia przez wprowadzenie etykiet ze zmienioną skalą A–G dla grup produktów objętych aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie dyrektywy 2010/30/UE w celu uwidocznienia etykiety ze zmienioną skalą zarówno w sklepach, jak i w internecie, 18 miesięcy po dacie wejścia w życie aktów delegowanych przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Przy określaniu kolejności, w jakiej należy zmienić skalę grup produktów, Komisja bierze pod uwagę udział produktów w najwyższych klasach.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 4 Komisja:

a) do dnia 2 sierpnia 2025 r. przedstawia przeglądy dla grup produktów objętych rozporządzeniami delegowanymi (UE) nr 811/2013, (UE) nr 812/2013 i (UE) 2015/1187 z myślą o zmianie skali etykiet oraz, w stosownych przypadkach, do dnia 2 sierpnia 2026 r. przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 16 niniejszego rozporządzenia w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia przez wprowadzenie etykiet ze zmienioną skalą A–G.

W każdym przypadku akty delegowane wprowadzające etykiety ze zmienioną skalą A–G przyjmuje się nie później niż dnia 2 sierpnia 2030 r.;

b) do dnia 2 listopada 2018 r. przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 16 niniejszego rozporządzenia w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia przez wprowadzenie etykiet ze zmienioną skalą A–G dla grup produktów objętych oraz rozporządzeniami delegowanymi Komisji (UE) nr 1059/2010⁽¹⁾, (UE) nr 1060/2010⁽²⁾, (UE) nr 1061/2010⁽³⁾, (UE) nr 1062/2010⁽⁴⁾ i (UE) nr 874/2012⁽⁵⁾ oraz dyrektywą Komisji 96/60/WE w celu uwidocznienia etykiety ze zmienioną skalą zarówno w sklepach, jak i w internecie, 12 miesięcy po dacie ich wejścia w życie.

6. Jeżeli chodzi o produkty, co do których Komisja może dodatkowo zmienić skalę etykiet zgodnie z ust. 3, Komisja przeprowadza przegląd etykiety w celu zmiany jej skali, gdy szacuje, że:

a) 30 % egzemplarzy modeli należących do danej grupy produktów sprzedawanych na rynku unijnym należy do najwyższej klasy A efektywności energetycznej i można się spodziewać dalszego rozwoju technologii; lub

b) 50 % egzemplarzy modeli należących do danej grupy produktów sprzedawanych na rynku unijnym należy do dwóch najwyższych klas A i B efektywności energetycznej i można się spodziewać dalszego rozwoju technologii.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1059/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniające dyrektywę 2010/30/UE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla zmywarek do naczyń dla gospodarstw domowych (Dz.U. L 314 z 30.11.2010, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1060/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniające dyrektywę 2010/30/UE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów dotyczących ekoprojektu dla urządzeń chłodniczych dla gospodarstw domowych (Dz.U. L 314 z 30.11.2010, s. 17).

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1061/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla pralek dla gospodarstw domowych (Dz.U. L 314 z 30.11.2010, s. 47).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1062/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla telewizorów (Dz.U. L 314 z 30.11.2010, s. 64).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 874/2012 z dnia 12 lipca 2012 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykietowania energetycznego lamp elektrycznych i opraw oświetleniowych (Dz.U. L 258 z 26.9.2012, s. 1).

7. Komisja przeprowadza analizę przeglądowną po stwierdzeniu, że spełnione są warunki określone w ust. 6 lit. a) lub b).

Jeżeli dla określonej grupy produktów warunki te nie zostaną spełnione w ciągu ośmiu lat od daty wejścia w życie odpowiedniego aktu delegowanego, Komisja określa, jakie ewentualne przeszkody uniemożliwiły spełnienie roli etykiety.

W przypadku nowych etykiet przeprowadza badanie przygotowawcze w oparciu o orientacyjny wykaz grup produktów określony w planie prac.

Komisja finalizuje swoją analizę przeglądowną i przedstawia forum konsultacyjnemu wyniki oraz, w stosownych przypadkach, projekt aktu delegowanego w terminie 36 miesięcy zgodnie z szacunkami Komisji dotyczącymi spełnienia warunków, o których mowa w ust. 6 lit. a) lub b). Forum konsultacyjne omawia i ocenia analizę przeglądowną.

8. W momencie wprowadzenia etykiety lub zmiany skali etykiety Komisja zapewnia, aby wymogi były ustalone w taki sposób, aby było mało prawdopodobne, że jakiegokolwiek produkty zakwalifikują się do klasy energetycznej A w momencie wprowadzenia etykiety, oraz by szacowany okres, w którym większość modeli znajdzie się w tej klasie, wynosił co najmniej 10 lat.

9. Na zasadzie odstępstwa od ust. 8, w przypadku gdy oczekuje się, że technologia będzie rozwijać się szybciej, wymogi ustala się w taki sposób, aby było mało prawdopodobne, że jakiegokolwiek produkt zakwalifikuje się do klas energetycznych A i B w momencie wprowadzenia etykiety.

10. Jeżeli w danej grupie produktów nie dopuszcza się już wprowadzania do obrotu lub oddawania do użytku modeli należących do klasy energetycznej E, F lub G ze względu na środek wykonawczy dotyczący ekoprojektu przyjęty na podstawie dyrektywy 2009/125/WE, ta klasa lub te klasy powinny być wskazane na etykiecie w kolorze szarym, jak określono w odpowiednim akcie delegowanym. Etykieta z szarymi klasami ma zastosowanie wyłącznie do nowych egzemplarzy produktów wprowadzonych do obrotu lub oddawanych do użytku.

11. W przypadku gdy z powodów technicznych nie jest możliwe określenie siedmiu klas energetycznych odpowiadających istotnym oszczędnościom energii i kosztów z punktu widzenia klienta, etykieta może, w drodze odstępstwa od art. 2 pkt 14, zawierać mniej klas. W takich przypadkach zostaje zachowane spektrum etykiety od ciemnej zieleni do czerwieni.

12. Komisja wykonuje uprawnienia i obowiązki nałożone na nią przez niniejszy artykuł zgodnie z art. 16.

13. Gdy na podstawie ust. 1 lub 3 etykieta podlega zmianie skali:

a) wprowadzając produkt do obrotu, dostawca dostarcza sprzedawcy zarówno istniejące etykiety, jak i etykiety ze zmienioną skalą oraz karty informacyjne produktu przez okres rozpoczynający się cztery miesiące przed datą określoną w odpowiednim akcie delegowanym do celów rozpoczęcia uwidaczniania etykiety ze zmienioną skalą.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszej litery, jeżeli istniejąca etykieta i etykieta ze zmienioną skalą wymagają różnych badań modelu, dostawca może podjąć decyzję o niedostarczaniu istniejącej etykiety z egzemplarzami modeli wprowadzonych do obrotu lub oddawanych do użytku w trakcie czteromiesięcznego okresu przed datą określoną w odpowiednich aktach delegowanych do celów rozpoczęcia uwidaczniania etykiety ze zmienioną skalą, jeżeli żadne egzemplarze należące do tego samego modelu lub do modeli równoważnych nie zostały wprowadzone do obrotu lub oddane do użytku przed rozpoczęciem czteromiesięcznego okresu. W tym przypadku sprzedawca nie oferuje na sprzedaż tych egzemplarzy przed tą datą. Dostawca powiadamia zainteresowanego sprzedawcę o tym skutku jak najszybciej, w tym w przypadku gdy włącza takie egzemplarze w swoich ofertach dla sprzedawców;

b) w odniesieniu do produktów wprowadzonych do obrotu lub oddawanych do użytku przed tym czteromiesięcznym okresem dostawca dostarcza etykietę ze zmienioną skalą na wniosek sprzedawcy zgodnie z art. 3 ust. 2 z dniem rozpoczęcia tego okresu. W odniesieniu do takich produktów sprzedawca otrzymuje etykiety ze zmienioną skalą zgodnie z art. 5 ust. 2.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszej litery:

(i) sprzedawca, który nie jest w stanie uzyskać etykiety ze zmienioną skalą zgodnie z akapitem pierwszym niniejszej litery w odniesieniu do egzemplarzy znajdujących się w jego zapasach, ponieważ dostawca zaprzestał działalności, ma możliwość sprzedaży tych egzemplarzy wyłącznie z etykietą z niezmienioną skalą do dziewięciu miesięcy po określonej w odpowiednim akcie delegowanym dacie rozpoczęcia uwidaczniania etykiety ze zmienioną skalą; lub

- (ii) jeżeli etykieta z niezmienioną skalą i etykieta ze zmienioną skalą wymagają różnych badań modelu, dostawca jest wyłączony z obowiązku dostarczania etykiety ze zmienioną skalą w odniesieniu do egzemplarzy wprowadzonych do obrotu lub oddawanych do użytku przed czteromiesięcznym okresem, jeżeli żadne egzemplarze należące do tego samego modelu lub modeli równoważnych nie zostały wprowadzone do obrotu lub oddane do użytku po rozpoczęciu tego czteromiesięcznego okresu. W tym przypadku sprzedawcy zezwala się na sprzedaż tych egzemplarzy wyłącznie z etykietą z niezmienioną skalą do dziewięciu miesięcy po określonej w odpowiednim akcie delegowanym dacie rozpoczęcia uwidaczniania etykiety ze zmienioną skalą;
- c) w ciągu 14 dni roboczych od określonej w odpowiednim akcie delegowanym daty rozpoczęcia uwidaczniania etykiety ze zmienioną skalą sprzedawca zastępuje istniejące etykiety na wystawionych produktach, zarówno w sklepie, jak i w internecie, etykietami ze zmienioną skalą. Przed tą datą sprzedawca nie uwidacznia etykiet ze zmienioną skalą;

Na zasadzie odstępstwa od lit. a), b) i c) niniejszego ustępu akty delegowane, o których mowa w art. 16 ust. 3 lit. e), mogą przewidywać szczegółowe przepisy dla etykiet energetycznych, drukowanych na opakowaniu.

Artykuł 12

Baza danych o produktach

1. Komisja tworzy i prowadzi bazę danych o produktach składającą się z części publicznej, części dotyczącej zgodności oraz portalu internetowego umożliwiającego dostęp do tych dwu części.

Baza danych o produktach nie zastępuje ani nie zmienia obowiązków organów nadzoru rynku.

2. Baza danych o produktach służy następującym celom:

- wspieraniu organów nadzoru rynku w wykonywaniu ich zadań na mocy niniejszego rozporządzenia i odpowiednich aktów delegowanych, w tym w ich egzekwowaniu;
- dostarczaniu społeczeństwu informacji dotyczących produktów wprowadzonych do obrotu oraz ich etykiet energetycznych i kart informacyjnych produktu;
- dostarczaniu Komisji aktualnych informacji dotyczących efektywności energetycznej produktów do celów przeglądów etykiet energetycznych.

3. Część publiczna bazy danych i portal internetowy zawierają informacje określone, odpowiednio, w załączniku I pkt 1 i 2, które są udostępniane publicznie. Część publiczna bazy danych spełnia kryteria określone w ust. 7 niniejszego artykułu i kryteria funkcjonalne określone w załączniku I pkt 4.

4. Część bazy danych o produktach dotycząca zgodności jest dostępna wyłącznie dla organów nadzoru rynku i Komisji oraz zawiera informacje określone w załączniku I pkt 3, w tym szczególne części dokumentacji technicznej, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu. Część dotycząca zgodności spełnia kryteria określone w ust. 7 i 8 niniejszego artykułu oraz kryteria funkcjonalne określone w załączniku I pkt 4.

5. Poszczególne obowiązkowe części dokumentacji technicznej, które dostawca wprowadza do bazy danych, obejmują jedynie:

- ogólny opis modelu, wystarczający dla jego jednoznacznej i łatwej identyfikacji;
- odniesienia do zastosowanych norm zharmonizowanych lub innych użytych norm pomiarowych;
- szczególne środki ostrożności, które są podejmowane, gdy model jest składany, instalowany, konserwowany lub testowany;
- zmierzone parametry techniczne modelu;
- obliczenia wykonane przy użyciu zmierzonych parametrów;
- warunki testowania, jeżeli nie zostały wystarczająco opisane w ramach lit. b).

Ponadto dostawca może na zasadzie dobrowolności zamieścić w bazie danych dodatkowe części dokumentacji technicznej.

6. Gdyby dla organów nadzoru rynku lub Komisji, do wykonywania ich zadań na podstawie niniejszego rozporządzenia, stały się potrzebne dane inne niż dane określone w ust. 5 lub niedostępne w publicznej części bazy danych, organy te lub Komisja będą je mogły uzyskać od dostawcy na żądanie.

7. Baza danych o produktach jest ustanowiona zgodnie z następującymi kryteriami:
 - a) minimalizacja obciążeń administracyjnych dla dostawcy i innych użytkowników bazy danych;
 - b) przyjazność dla użytkowników i racjonalność kosztową; oraz
 - c) automatyczne zapobieganie rejestracji zbędnych danych.
8. Część bazy danych dotycząca zgodności jest ustanowiona zgodnie z następującymi kryteriami:
 - a) ochrona przed niezamierzonym użyciem i zabezpieczenie informacji poufnych za pomocą ścisłych uzgodnień w zakresie bezpieczeństwa;
 - b) prawa dostępu oparte na zasadzie wiedzy koniecznej;
 - c) przetwarzanie danych osobowych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 oraz dyrektywą 95/46/WE, odpowiednio;
 - d) ograniczenie zakresu dostępu do danych w celu zapobiegania kopiowaniu dużych zbiorów danych;
 - e) możliwość przesłania dostępu do danych dla dostawcy w odniesieniu do ich dokumentacji technicznej.
9. Dane zawarte w części bazy danych dotyczącej zgodności są przetwarzane zgodnie z decyzją Komisji (UE, Euratom) 2015/443 ⁽¹⁾. W szczególności zastosowanie mają szczególne ustalenia dotyczące cyberbezpieczeństwa zawarte w decyzji Komisji (UE, Euratom) 2017/46 ⁽²⁾ i jej przepisach wykonawczych. Poziom poufności musi odzwierciedlać szkodę pośrednią, jaka wynikłaby z ujawnienia danych osobom nieupoważnionym.
10. Dostawca ma dostęp do wprowadzonych przez siebie informacji oraz prawo ich edytowania w bazie danych o produktach na podstawie art. 4 ust. 1 i 2. Do celów nadzoru rynku prowadzona jest ewidencja zmian rejestrująca poszczególne wersje oraz daty edytowania.
11. Klienci korzystający z publicznej części bazy danych o produktach muszą być w stanie z łatwością identyfikować najlepszą klasę energetyczną w ramach każdej grupy produktów, co umożliwi im porównywanie właściwości modeli i wybór produktów najefektywniejszych energetycznie.
12. Komisja posiada uprawnienia do określenia, w drodze aktów wykonawczych, szczegółów operacyjnych dotyczących bazy danych o produktach. Po konsultacji z forum konsultacyjnym przewidzianym w art. 14 te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 18 ust. 2.

Artykuł 13

Normy zharmonizowane

1. Po przyjęciu aktu delegowanego zgodnie z art. 16 niniejszego rozporządzenia, określającego szczegółowe wymogi dotyczące etykietowania Komisja, zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1025/2012, publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* odniesienia do norm zharmonizowanych, które spełniają stosowne wymogi pomiarowe i obliczeniowe określone w tym akcie delegowanym.
2. Jeżeli te normy zharmonizowane są stosowane w czasie oceny zgodności produktu, dany model uznaje się za zgodny z odnośnymi wymogami pomiarowymi i obliczeniowymi określonymi w akcie delegowanym.
3. Normy zharmonizowane mają na celu symulowanie w jak największym stopniu rzeczywistego użytkowania przy zastosowaniu standardowych metod testowych. Metody testowe uwzględniają ponadto powiązane koszty dla przemysłu oraz małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP).
4. Metody pomiarowe i obliczeniowe zawarte w normach zharmonizowanych są wiarygodne, dokładne i odtwarzalne oraz dostosowane do wymogów zawartych w art. 3 ust. 4 i 5.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji (UE, Euratom) 2015/443 z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie bezpieczeństwa w Komisji (Dz.U. L 72 z 17.3.2015, s. 41).

⁽²⁾ Decyzja Komisji (UE, Euratom) 2017/46 z dnia 10 stycznia 2017 r. dotycząca bezpieczeństwa systemów komunikacyjnych i informacyjnych wykorzystywanych przez Komisję Europejską (Dz.U. L 6 z 11.1.2017, s. 40).

*Artykuł 14***Forum konsultacyjne**

1. Działając na mocy niniejszego rozporządzenia, Komisja zapewnia w odniesieniu do każdego aktu delegowanego przyjętego na podstawie art. 16 i każdego aktu wykonawczego przyjętego na mocy art. 12 ust. 12 niniejszego rozporządzenia wyważony udział przedstawicieli państw członkowskich i stron zainteresowanych daną grupą produktów, takich jak przedstawiciele przemysłu, w tym MŚP i rzemieślnicy, związki zawodowe, handlowcy, sprzedawcy detaliczni, importerzy, organizacje ochrony środowiska naturalnego i organizacje konsumenckie. W tym celu Komisja ustanawia forum konsultacyjne, w którym spotykają się te strony. Forum to jest połączone z forum konsultacyjnym, o którym mowa w art. 18 dyrektywy 2009/125/WE.

2. W stosownych przypadkach przy przygotowywaniu aktów delegowanych Komisja testuje z udziałem reprezentatywnych grup unijnych klientów projekt i treść etykiet dla określonych grup produktów, aby upewnić się, że etykiety są dla nich zrozumiałe.

*Artykuł 15***Plan pracy**

Po zasięgnięciu opinii forum konsultacyjnego, o którym mowa w art. 14, Komisja sporządza długoterminowy plan prac i podaje go do publicznej wiadomości. W planie prac określa się orientacyjny wykaz grup produktów, w stosunku do których należy w pierwszej kolejności wydać akty delegowane. W planie prac ustala się także plany przeglądu i zmiany skali etykiet dla grup produktów zgodnie z art. 11 ust. 4 i 5, z wyjątkiem zmiany skali etykiet, które obowiązywały w dniu 1 sierpnia 2017 r., w odniesieniu do których zmianę skali przewidziano w art. 11 niniejszego rozporządzenia.

Komisja okresowo aktualizuje plan prac po zasięgnięciu opinii forum konsultacyjnego. Plan prac może być połączony z planem prac wymaganym w art. 16 dyrektywy 2009/125/WE i jest poddawany przeglądowi co trzy lata.

Komisja corocznie informuje Parlament Europejski i Radę o postępach poczynionych w realizacji planu prac.

*Artykuł 16***Akty delegowane**

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 17 aktów delegowanych w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez ustanowienie szczegółowych wymogów dotyczących etykiet określonych grup produktów.

2. W aktach delegowanych, o których mowa w ust. 1, określa się grupy produktów spełniające następujące kryteria:

- a) zgodnie z najnowszymi dostępnymi danymi oraz przy uwzględnieniu ilości wprowadzanych do obrotu w Unii grupa produktów ma znaczący potencjał, jeżeli chodzi o oszczędności energii oraz, w stosownych przypadkach, innych zasobów;
- b) w ramach grupy produktów modele o równoważnych funkcjach znacznie się różnią pod względem poziomów osiągnięć;
- c) nie występują istotne niekorzystne skutki w zakresie przystępności cenowej i kosztów całego cyklu życia danej grupy produktów;
- d) wprowadzenie wymogów etykietowania energetycznego dla grupy produktów nie ma znaczącego niekorzystnego wpływu na funkcjonalność produktu będącego w użyciu.

3. W aktach delegowanych dotyczących konkretnych grup produktów określa się w szczególności:

- a) definicję konkretnej grupy produktów objętej definicją „produktu związanego z energią” zawartą w art. 2 pkt 1, która ma być objęta szczegółowymi wymogami dotyczącymi etykietowania;

- b) projekt i treść etykiety, w tym skalę A–G pokazującą zużycie energii; projekt etykiety ma w miarę możliwości jednolity wygląd we wszystkich grupach produktów, a w każdym przypadku etykieta jest jasna i czytelna. Stopnie klasyfikacji A–G odpowiadają istotnym oszczędnościom energii i kosztów oraz odpowiedniemu zróżnicowaniu produktów z punktu widzenia klienta. Akt delegowany określa również, w jaki sposób stopnie klasyfikacji A–G i, w stosownych przypadkach, zużycie energii, są uwidaczniane w eksponowanym miejscu na etykiecie;
- c) w stosownych przypadkach zużycie innych zasobów oraz informacje dodatkowe dotyczące danego produktu; w takich przypadkach etykieta uwypukla informacje o efektywności energetycznej produktu. Dodatkowe informacje są jednoznaczne i nie mają niekorzystnych skutków dla wyraźnej czytelności oraz skuteczności całej etykiety w stosunku do klientów. Są one oparte na danych dotyczących parametrów fizycznych produktu, które mogą zostać zmierzone i zweryfikowane przez organy nadzoru rynku;
- d) w stosownych przypadkach umieszczenie odniesienia na etykiecie umożliwiającego klientom zidentyfikowanie produktów, które są inteligentne pod względem energii, to znaczy są zdolne do automatycznej zmiany i optymalizacji swoich wzorców zużycia energii w odpowiedzi na bodźce zewnętrzne (takie jak sygnały z centralnego systemu zarządzania energią w domu lub za pośrednictwem takiego systemu, sygnały cenowe, bezpośrednie sygnały kontrolne, lokalny pomiar) lub są zdolne do świadczenia innych usług, które zwiększają efektywność energetyczną i pobór energii ze źródeł odnawialnych w celu poprawy wpływu na środowisko związanego z zużyciem energii w całym systemie energetycznym;
- e) miejsca, w których uwidaczniana jest etykieta, np. umieszczona na egzemplarzu produktu tak, by nie podlegała żadnemu uszkodzeniu, wydrukowana na opakowaniu, dostarczona w formacie elektronicznym lub ukazana na stronie internetowej, z uwzględnieniem wymogów art. 3 ust. 1 oraz implikacji dla klientów, dostawców i sprzedawców;
- f) w stosownych przypadkach elektroniczne sposoby etykietowania produktów;
- g) sposób dostarczania etykiety oraz karty informacyjnej produktu w przypadku sprzedaży na odległość;
- h) wymaganą treść oraz, w stosownych przypadkach, format i inne szczegóły dotyczące karty informacyjnej produktu oraz dokumentacji technicznej, w tym możliwości wprowadzenia parametrów karty informacyjnej produktu w bazie danych zgodnie z art. 3 ust. 1;
- i) tolerancje weryfikacji, które mają być stosowane przez państwa członkowskie przy weryfikacji zgodności z wymogami;
- j) sposób, w jaki klasę energetyczną oraz zakres klas efektywności dostępnych na etykiecie należy podawać w reklamach wizualnych i w technicznych materiałach promocyjnych, w tym czytelność i widoczność;
- k) metody pomiarowe i obliczeniowe, o których mowa w art. 13 i które należy stosować do ustalenia informacji zawartych na etykiecie i w karcie informacyjnej produktu, w tym definicję wskaźnika efektywności energetycznej (EEI) lub równoważnego parametru;
- l) czy w przypadku większych urządzeń do osiągnięcia danej klasy energetycznej wymagany jest wyższy poziom efektywności energetycznej;
- m) format wszelkich dodatkowych odniesień podawanych na etykiecie, przy pomocy których klienci mogą uzyskać drogą elektroniczną dostęp do bardziej szczegółowych informacji o osiągnięciach produktu zawartych w karcie informacyjnej produktu. Format tych odniesień może mieć postać adresu strony internetowej, dynamicznego fotokodu (QR), linku na etykietach elektronicznych lub inną postać odpowiednio dostosowaną do potrzeb konsumenta;
- n) w jaki sposób, w stosownych przypadkach, klasy energetyczne opisujące zużycie energii przez produkt w czasie jego użytkowania powinny być podane na interaktywnym wyświetlaczu produktu;
- o) data przeprowadzenia oceny i, w konsekwencji, ewentualnej zmiany aktu delegowanego;
- p) w stosownych przypadkach różnice osiągnięć energetycznych w różnych regionach klimatycznych;
- q) jeżeli chodzi o wymóg przechowywania informacji w części bazy danych dotyczącej zgodności zawarty w art. 4 ust. 6 – okres przechowywania danych krótszy niż 15 lat, jeżeli jest to zasadne ze względu na średnią żywotność produktu.

4. Komisja przyjmuje oddzielny akt delegowany w odniesieniu do każdej grupy produktów. Przy podejmowaniu decyzji w sprawie harmonogramu przyjęcia aktu delegowanego dotyczącego danej grupy produktów Komisja nie opóźnia jego przyjęcia z powodów związanych z przyjęciem aktu delegowanego dotyczącego innej konkretnej grupy produktów, chyba że wymagać tego będą wyjątkowe okoliczności.

5. Komisja prowadzi uaktualniany wykaz wszystkich odpowiednich aktów delegowanych a także środków rozwijających dyrektywę 2009/125/WE, w tym wykaz pełnych odniesień do wszystkich odpowiednich norm zharmonizowanych.

*Artykuł 17***Wykonywanie przekazanych uprawnień**

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 11 ust. 4 i 5 i art. 16, powierza się Komisji na okres sześciu lat od dnia 1 sierpnia 2017 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu sześciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem danego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 11 ust. 4 i 5 i art. 16, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Staje się ona skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa. Konsultacja z ekspertami z państw członkowskich następuje po konsultacji na podstawie art. 14.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 11 ust. 4 i 5 i art. 16 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten może zostać przedłużony o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

*Artykuł 18***Procedura komitetowa**

1. Komisję wspomaga komitet ustanowiony na podstawie art. 19 dyrektywy 2009/125/WE. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

*Artykuł 19***Ocena i składanie sprawozdań**

Do dnia 2 sierpnia 2025 r. Komisja oceni wykonanie niniejszego rozporządzenia i przedstawi sprawozdanie z tej oceny Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W sprawozdaniu tym ocenia się, na ile skutecznie niniejsze rozporządzenie i akty delegowane i wykonawcze przyjęte na jego podstawie pozwoliły klientom na wybór efektywniejszych produktów, przy uwzględnieniu skutków rozporządzenia dla przedsiębiorstw, zużycia energii, emisji gazów cieplarnianych, działań w zakresie nadzoru rynku oraz kosztu stworzenia i prowadzenia bazy danych.

*Artykuł 20***Uchylenie i środki przejściowe**

1. Dyrektywa 2010/30/UE traci moc ze skutkiem od dnia 1 sierpnia 2017 r.
2. Odesłania do uchylonej dyrektywy odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji zawartą w załączniku II.

3. W przypadku modeli, których egzemplarze były wprowadzane do obrotu i oddawane do użytku zgodnie z dyrektywą 2010/30/UE przed dniem 1 sierpnia 2017 r., dostawca przez okres kończący się pięć lat po wyprodukowaniu ostatniego egzemplarza udostępnia wersję elektroniczną dokumentacji technicznej do kontroli w ciągu 10 dni od wpłynięcia wniosku od organów nadzoru rynku lub od Komisji.

4. Akty delegowane przyjęte na podstawie art. 10 dyrektywy 2010/30/UE oraz dyrektywy Komisji 96/60/WE pozostają w mocy do chwili ich uchylecia przez akt delegowany przyjęty na mocy art. 16 niniejszego rozporządzenia obejmujący odpowiednią grupę produktów.

Obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie w odniesieniu do grup produktów objętych aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 10 dyrektywy 2010/30/UE oraz dyrektywy 96/60/WE.

5. W odniesieniu do grup produktów objętych już aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 10 dyrektywy 2010/30/UE lub dyrektywy 96/60/WE, w przypadku gdy Komisja przyjmuje akty delegowane na podstawie art. 16 niniejszego rozporządzenia, klasyfikacja efektywności energetycznej ustanowiona na podstawie dyrektywy 2010/30/UE może, w drodze wyjątku od art. 16 ust. 3 lit. b) mieć nadal zastosowanie aż do dnia, od którego zastosowanie mają akty delegowane wprowadzające etykietę ze zmienioną skalą na podstawie art. 11 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 21

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie czwartego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 sierpnia 2017 r.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu drugiego, art. 4 dotyczący obowiązków dostawców w odniesieniu do bazy danych o produktach stosuje się od dnia 1 stycznia 2019 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 4 lipca 2017 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

M. MAASIKAS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ BYĆ WPROWADZANE DO BAZY DANYCH O PRODUKTACH, I KRYTERIA FUNKCJONALNE DOTYCZĄCE PUBLICZNEJ CZĘŚCI BAZY DANYCH

1. Informacje, które mają być wprowadzane przez dostawcę do publicznej części bazy danych:
 - a) nazwa lub znak towarowy, adres, dane kontaktowe i inna prawna identyfikacja dostawcy;
 - b) identyfikator modelu;
 - c) etykieta w formacie elektronicznym;
 - d) klasa(-y) efektywności energetycznej i inne parametry na etykiecie;
 - e) parametry w karcie informacyjnej produktu w formacie elektronicznym.
2. Informacje, które mają być wprowadzane przez Komisję na portalu internetowym:
 - a) dane kontaktowe organów nadzoru rynku w państwach członkowskich;
 - b) plan prac na podstawie art. 15;
 - c) protokoły posiedzeń forum konsultacyjnego;
 - d) wykaz aktów delegowanych i aktów wykonawczych, przejściowych metod pomiarowych i obliczeniowych oraz obowiązujących norm zharmonizowanych.
3. Informacje, które mają być wprowadzane przez dostawcę do części bazy danych dotyczącej zgodności:
 - a) identyfikator modelu wszystkich modeli równoważnych wprowadzonych już do obrotu;
 - b) dokumentacja techniczna określona w art. 12 ust. 5.

Komisja podaje link do systemu informacyjnego i komunikacyjnego do celów nadzoru rynku (ICSMS), który zawiera wynik kontroli zgodności przeprowadzonych przez państwa członkowskie oraz przyjęte przepisy przejściowe.
4. Kryteria funkcjonalne dotyczące publicznej części bazy danych o produktach:
 - a) każdy model produktu jest rozpoznawany jako jednostkowy wpis;
 - b) część ta generuje, w formie pojedynczego pliku możliwego do przeglądania i do wydruku, etykietę energetyczną każdego modelu oraz wersje językowe kompletnej karty informacyjnej produktu we wszystkich językach urzędowych Unii;
 - c) informacje te nadają się do odczytu maszynowego, sortowania i wyszukiwania oraz respektują otwarte standardy do celów nieodpłatnego użytku przez strony trzecie;
 - d) zostaje stworzony i działa internetowy punkt pomocy technicznej lub punkt kontaktowy dla dostawcy, do którego portal wyraźnie odsyła.

ZAŁĄCZNIK II

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 2010/30/UE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1 ust. 1	art. 1 ust. 1
art. 1 ust. 2	—
art. 1 ust. 3 lit. a) i b)	art. 1 ust. 2 lit. a) i b)
art. 1 ust. 3 lit. c)	—
art. 2	art. 2
art. 2 lit. a)	art. 2 pkt 1
art. 2 lit. b)	art. 2 pkt 22
art. 2 lit. c)	—
art. 2 lit. d)	—
art. 2 lit. e)	—
art. 2 lit. f)	—
art. 2 lit. g)	art. 2 pkt 13
art. 2 lit. h)	art. 2 pkt 14
art. 2 lit. i)	art. 2 pkt 8
art. 2 lit. j)	art. 2 pkt 9
art. 2 lit. k)	—
art. 3	art. 7
art. 3 ust. 1 lit. a)	art. 7 ust. 3
art. 3 ust. 1 lit. b)	art. 6 lit. c)
art. 3 ust. 1 lit. c)	art. 7 ust. 3
art. 3 ust. 1 lit. d)	art. 8 ust. 2
art. 3 ust. 2	art. 6 lit. b) i art. 9
art. 3 ust. 3	art. 8 ust. 1
art. 3 ust. 4	—
art. 4 lit. a)	art. 5
art. 4 lit. b)	—
art. 4 lit. c)	art. 6 lit. a)
art. 4 lit. d)	art. 6 lit. a)
art. 5	art. 3 ust. 1 i art. 6
art. 5 lit. a)	art. 3 ust. 1
art. 5 lit. b) ppkt (i), (ii), (iii) oraz (iv)	art. 4 ust. 6 i załącznik I
art. 5 lit. c)	art. 4 ust. 6
art. 5 lit. d)	art. 3 ust. 1
art. 5 lit. d) akapit drugi	art. 3 ust. 1
art. 5 lit. e)	art. 3 ust. 1
art. 5 lit. f)	—
art. 5 lit. g)	art. 3 ust. 1
art. 5 lit. h)	—
art. 6	art. 5 ust. 1 i art. 6
art. 6 lit. a)	art. 5 ust. 1 lit. a)
art. 6 lit. b)	art. 5 ust. 1 lit. a)

Dyrektywa 2010/30/UE	Niniejsze rozporządzenie
art. 7	art. 16 ust. 3 lit. e) i g)
art. 8 ust. 1	art. 7 ust. 1
art. 8 ust. 2	—
art. 9 ust. 3	art. 7 ust. 2
art. 9 ust. 4	—
art. 10 ust. 1	art. 16
art. 10 ust. 1 akapit drugi	art. 16 ust. 2
art. 10 ust. 1 akapit trzeci	—
art. 10 ust. 1 akapit czwarty	art. 16 ust. 3 lit. c)
art. 10 ust. 2 lit. a)	art. 16 ust. 2 lit. a)
art. 10 ust. 2 lit. b)	art. 16 ust. 2 lit. b)
art. 10 ust. 2 lit. c)	—
art. 10 ust. 3 lit. a)	—
art. 10 ust. 3 lit. b)	—
art. 10 ust. 3 lit. c)	art. 14
art. 10 ust. 3 lit. d)	—
art. 10 ust. 4 lit. a)	art. 16 ust. 3 lit. a)
art. 10 ust. 4 lit. b)	art. 16 ust. 3 lit. k)
art. 10 ust. 4 lit. c)	art. 16 ust. 3 lit. h)
art. 10 ust. 4 lit. d)	art. 16 ust. 3 lit. b)
art. 10 ust. 4 lit. d) akapit drugi	—
art. 10 ust. 4 lit. d) akapit trzeci	art. 16 ust. 3 lit. b)
art. 10 ust. 4 lit. d) akapit czwarty	art. 11 ust. 3
art. 10 ust. 4 lit. d) akapit piąty	art. 11
art. 10 ust. 4 lit. e)	art. 16 ust. 3 lit. e)
art. 10 ust. 4 lit. f)	art. 16 ust. 3 lit. h)
art. 10 ust. 4 lit. g)	art. 16 ust. 3 lit. j)
art. 10 ust. 4 lit. h)	art. 11 ust. 3
art. 10 ust. 4 lit. i)	art. 16 ust. 3 lit. i)
art. 10 ust. 4 lit. j)	art. 16 ust. 3 lit. o)
art. 11 ust. 1	art. 17 ust. 2
art. 11 ust. 2	art. 17 ust. 5
art. 11 ust. 3	art. 17 ust. 1
art. 12 ust. 1	art. 17 ust. 3
art. 12 ust. 2	—
art. 12 ust. 3	art. 17 ust. 3
art. 13	art. 17 ust. 6
art. 14	art. 19
art. 15	art. 7 ust. 4
art. 16	—
art. 17	art. 20
art. 18	art. 21
art. 19	art. 21
Załącznik I	—
—	Załącznik I
Załącznik II	Załącznik II

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2017/1370**z dnia 4 lipca 2017 r.****zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1683/95 ustanawiające jednolity formularz wizowy**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 77 ust. 2 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzeniem Rady (WE) nr 1683/95 ⁽²⁾ ustanowiono jednolity formularz wizowy.
- (2) Wspólny wzór naklejki wizowej, wykorzystywany przez okres ostatnich dwudziestu lat, jest uważany za zagrożony w świetle poważnych przypadków fałszowania i oszustw.
- (3) W związku z tym należy wprowadzić nowy wspólny wzór naklejki wizowej, zaopatrzonej w nowocześniejsze zabezpieczenia w celu zapewnienia większego bezpieczeństwa i zapobiegania fałszerstwom.
- (4) Na wniosek Irlandii lub Zjednoczonego Królestwa Komisja powinna zawrzeć z wnioskującym państwem członkowskim odpowiednie porozumienie w celu wymiany informacji technicznych dla celów wydawania przez to państwo wiz krajowych.
- (5) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i przestrzega zasad ustanowionych między innymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
- (6) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Zjednoczonego Królestwa zgodnie z decyzją Rady 2000/365/WE ⁽³⁾; Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w związku z tym w jego przyjęciu i nie jest nim związane, ani go nie stosuje.
- (7) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Irlandii zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE ⁽⁴⁾; Irlandia nie uczestniczy w związku z tym w jego przyjęciu i nie jest nim związana, ani go nie stosuje.
- (8) Niniejsze rozporządzenie stanowi akt oparty na dorobku Schengen lub w inny sposób z nim związany odpowiednio w rozumieniu art. 3 ust. 1 Aktu przystąpienia z 2003 r., art. 4 ust. 1 Aktu przystąpienia z 2005 r. oraz art. 4 ust. 1 Aktu przystąpienia z 2011 r.
- (9) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽⁵⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. B decyzji Rady 1999/437/WE ⁽⁶⁾.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 1 czerwca 2017 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 20 czerwca 2017 r.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1683/95 z dnia 29 maja 1995 r. ustanawiające jednolity formularz wizowy (Dz.U. L 164 z 14.7.1995, s. 1).

⁽³⁾ Decyzja Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotycząca wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowaniu wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 131 z 1.6.2000, s. 43).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotycząca wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

⁽⁶⁾ Decyzja Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31).

- (10) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽¹⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. B decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE ⁽²⁾.
- (11) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽³⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. B decyzji Rady 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2011/350/UE ⁽⁴⁾.
- (12) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie Rady (WE) nr 1683/95,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1683/95 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 7 dodaje się następujące akapity:

„Na wniosek Irlandii lub Zjednoczonego Królestwa Komisja zawiera z wnioskującym państwem członkowskim odpowiednie porozumienie w celu wymiany informacji technicznych, o których mowa w art. 2, dla celów wydawania przez wnioskujące państwo członkowskie wiz krajowych.

W przypadku złożenia takiego wniosku koszty, w których Irlandia lub Zjednoczone Królestwo nie uczestniczą zgodnie z art. 5 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, dołączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, są pokrywane odpowiednio przez Irlandię lub Zjednoczone Królestwo.”;

- 2) załącznik zastępuje się grafiką i tekstem znajdującymi się w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Naklejki wizowe zgodne ze specyfikacjami określonymi w załączniku do rozporządzenia (WE) nr 1683/95 i mającymi zastosowanie do daty, o której mowa w art. 3 akapit drugi niniejszego rozporządzenia, mogą być stosowane w przypadku wiz wydawanych przez okres sześciu miesięcy od tej daty.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Państwa członkowskie stosują niniejsze rozporządzenie najpóźniej po piętnastu miesiącach od przyjęcia dodatkowych specyfikacji technicznych, o których mowa w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1683/95.

⁽¹⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

⁽²⁾ Decyzja Rady 2008/146/WE z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 21.

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2011/350/UE z dnia 7 marca 2011 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, odnoszącego się do zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych i do przemieszczania się osób (Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 19).

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 4 lipca 2017 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

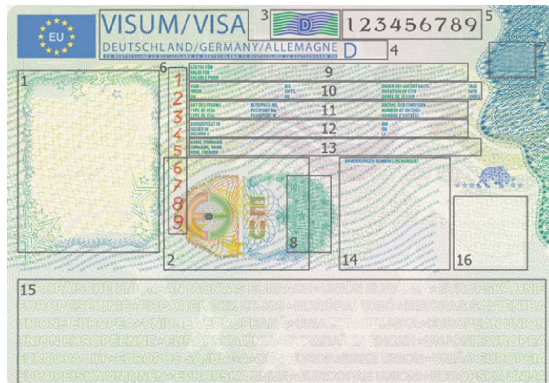
M. MAASIKAS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Załącznik do rozporządzenia (WE) nr 1683/95 otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK

Zabezpieczenia

1. Zintegrowana kolorowa fotografia portretowa posiadacza wykonana jest zgodnie z wysokimi standardami zabezpieczeń.
2. W tym miejscu umieszczony jest element dyfrakcyjny optycznie zmienny («Kinegram» lub jego ekwiwalent). W zależności od kąta patrzenia widoczne są litery »EU«, »EUE« i giloszowe linie kinematyczne w różnych rozmiarach i kolorach.
3. Ta rubryka zawiera trzyliterowy kod państwa członkowskiego wydającego wizę, odpowiadający kodom krajów określonym w dokumencie ICAO nr 9303 w sprawie dokumentów podróży przeznaczonych do odczytu maszynowego, lub akronim »BNL« w przypadku wiz wydawanych przez Belgię, Luksemburg lub Niderlandy, o optycznie zmiennym zabarwieniu. W zależności od kąta patrzenia pojawia się on w różnych kolorach.
4. W tym miejscu – napisane drukowanymi literami – znajdują się:
 - a) wyraz »VISA«. Państwo członkowskie wydające wizę może zamieścić odpowiadający temu wyrazowi termin w innym języku urzędowym instytucji Unii;
 - b) nazwa państwa członkowskiego wydającego wizę w języku angielskim, francuskim i innym języku urzędowym instytucji Unii;
 - c) trzyliterowy kod państwa członkowskiego wydającego wizę, zgodnie z dokumentem ICAO nr 9303.
5. Ta rubryka zawiera drukowany na czarno w procesie produkcji 9-cyfrowy krajowy numer naklejki wizowej w układzie poziomym. Stosowany jest specjalny rodzaj czcionki.
6. Ta rubryka zawiera drukowany na czerwono w procesie produkcji 9-cyfrowy krajowy numer naklejki wizowej w układzie pionowym. Stosowany jest specjalny rodzaj czcionki, inny niż ten używany w rubryce 5. »Numer naklejki wizowej« składa się z trzyliterowego kodu kraju, odpowiadającego kodom krajów określonym w dokumencie ICAO nr 9303, oraz krajowego numeru, znajdującego się w rubrykach 5 i 6.
7. Ta rubryka zawiera litery »EU«, z efektem ukrytego obrazu. Litery te stają się ciemne, gdy naklejka zostanie odchylna od patrzącego, a gdy naklejka zostanie obrócona o 90 stopni, stają się jasne.
8. Ta rubryka zawiera kod, o którym mowa w rubryce 3, z efektem ukrytego obrazu. Kod ten staje się ciemny, gdy naklejka zostanie odchylna od patrzącego, a gdy naklejka zostanie obrócona o 90 stopni, staje się jasny.

Rubryki do wypełnienia

Opisy rubryk zamieszczone są w języku angielskim i francuskim. Państwo członkowskie wydające wizę może dodać tłumaczenie na inny język urzędowy instytucji Unii.

9. Ta rubryka zaczyna się od wyrazów »ważna na«. Organ wydający wizę wskazuje terytorium, na którym posiadacz wizeny jest uprawniony do podróżowania.

10. Ta rubryka zaczyna się od wyrazu »od«, a wyraz »do« widnieje dalej w tym samym wierszu. Organ wydający wizę wskazuje okres pobytu, do którego upoważniony jest posiadacz wizy. Dalej w tym samym wierszu widnieją wyrazy »czas pobytu« (tj. zakładany przez wnioskodawcę czas trwania pobytu) oraz ponownie wyraz »dni«.
 11. Ta rubryka zaczyna się wyrazami »rodzaj wizy«. Organ wydający wizę wskazuje kategorię wizy. Dalej w tym samym wierszu widnieją wyrazy »numer paszportu« oraz »liczba wjazdów«.
 12. Ta rubryka zaczyna się wyrazami »wydana w« i służy do wskazania miejscowości, w której organ wydający wizę ma siedzibę. Dalej w tym samym wierszu widnieje wyraz »dnia« (po którym organ wydający wizę wpisuje datę wystawienia wizy).
 13. Ta rubryka zaczyna się od wyrazów »nazwisko, imię«.
 14. Ta rubryka zaczyna się wyrazem »uwagi«. Obszar poniżej wyrazu »uwagi« wykorzystywany jest przez organ wydający wizę do zamieszczania innych informacji.
 15. Ta rubryka zawiera odpowiednie dane nadające się do odczytu maszynowego, w celu usprawnienia kontroli na granicach zewnętrznych. Pole przeznaczone do odczytu maszynowego zawiera drukowane w tle w sposób widoczny wyrazy »Unia Europejska« we wszystkich językach urzędowych instytucji Unii. Tekst ten nie może mieć wpływu na techniczne właściwości pola przeznaczonego do odczytu maszynowego ani utrudniać jego odczytu.
 16. Ta rubryka jest przeznaczona na ewentualne dodanie wspólnego dwuwymiarowego kodu kreskowego.”.
-

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2017/1371

z dnia 5 lipca 2017 r.

w sprawie zwalczania za pośrednictwem prawa karnego nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 83 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Ochrona interesów finansowych Unii dotyczy nie tylko zarządzania środkami budżetowymi, ale rozciąga się na wszystkie środki, które negatywnie wpływają lub mogą negatywnie wpłynąć na jej aktywa lub aktywa państw członkowskich, w zakresie, w jakim środki te mają znaczenie dla polityk Unii.
- (2) W Konwencji sporządzonej na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich ⁽³⁾ z dnia 26 lipca 1995 r., w tym w protokołach do niej z dnia 27 września 1996 r. ⁽⁴⁾, 29 listopada 1996 r. ⁽⁵⁾ i 19 czerwca 1997 r. ⁽⁶⁾, (zwaną dalej „Konwencją”), ustanowiono minimalne zasady określania przestępstw i sankcji karnych w dziedzinie nadużyć naruszających interesy finansowe Unii. Państwa członkowskie sporządziły Konwencję, w której stwierdzono, że nadużycia mające wpływ na dochody i wydatki Unii w wielu przypadkach nie są ograniczone do jednego kraju i często są popełniane przez zorganizowane siatki przestępcze. W związku z tym już w tej właśnie Konwencji uznano, że ochrona interesów finansowych Unii wymaga, by przestępcze działania naruszające te interesy były przedmiotem ścigania karnego. Równoległe przyjęto rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 ⁽⁷⁾. W rozporządzeniu tym ustanowiono ogólne zasady dotyczące jednolitych kontroli oraz środków i kar administracyjnych dotyczące nieprawidłowości w odniesieniu do prawa Unii, a przy tym odwołano się do przepisów sektorowych w tej dziedzinie, oszukańczych działań w rozumieniu Konwencji oraz do stosowania prawa karnego i postępowań karnych państw członkowskich.
- (3) Polityka Unii w dziedzinie ochrony jej interesów finansowych jest już przedmiotem środków harmonizujących, takich jak rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2988/95. W celu zapewnienia realizacji polityki Unii w tej dziedzinie jest sprawą zasadniczą kontynuowanie zbliżania prawa karnego państw członkowskich, poprzez uzupełnianie zapewnianej na mocy prawa administracyjnego i cywilnego ochrony interesów finansowych Unii przed najpoważniejszymi rodzajami zachowań związanych z nadużyciami w tym zakresie, unikając jednocześnie niespójności zarówno w ramach tych dziedzin prawa, jak i między nimi.
- (4) Ochrona interesów finansowych Unii wymaga wspólnej definicji nadużyć wchodzących w zakres stosowania niniejszej dyrektywy, która powinna obejmować zachowania mające charakter nadużycia dotyczące dochodów, wydatków oraz aktywów na szkodę budżetu ogólnego Unii Europejskiej (zwanego dalej „budżetem Unii”), w tym takich operacji finansowych jak zaciąganie i udzielanie pożyczek. Pojęcie poważnych przestępstw przeciwko

⁽¹⁾ Dz.U. C 391 z 18.12.2012, s. 134.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 25 kwietnia 2017 r. (Dz.U. C 184 z 9.6.2017, s. 1). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2017 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. C 316 z 27.11.1995, s. 48.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 313 z 23.10.1996, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 151 z 20.5.1997, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 221 z 19.7.1997, s. 11.

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312 z 23.12.1995, s. 1).

wspólnemu systemowi podatku od wartości dodanej („VAT”) ustanowionemu dyrektywą Rady 2006/112/WE ⁽¹⁾ (zwanemu dalej „wspólnym systemem VAT”) odnosi się do najpoważniejszych form oszustw związanych z VAT, w szczególności oszustw karuzelowych, związanych z VAT oszustw typu „znikający podmiot gospodarczy”, związanych z VAT oszustw popełnianych w ramach organizacji przestępczej, które to oszustwa stanowią poważne zagrożenie dla wspólnego systemu VAT, a zatem również dla budżetu Unii. Przystępstwa przeciwko wspólnemu systemowi VAT powinny być uznawane za poważne, jeżeli są one związane z terytorium dwóch lub większej liczby państw członkowskich, wynikają z oszukańczego systemu, za pomocą którego przestępstwa te są popełniane w sposób zorganizowany w celu uzyskania nienależnych korzyści ze wspólnego systemu VAT, a całkowita szkoda wyrządzona przez te przestępstwa wynosi co najmniej 10 000 000 EUR. Pojęcie całkowitej szkody odnosi się do szacunkowej szkody wynikającej z całego oszukańczego systemu wyrządzonej interesom finansowym zarówno odpowiednich państw członkowskich, jak i Unii, z wyłączeniem odsetek i kar. Niniejsza dyrektywa ma pomóc w działaniach mających na celu zwalczanie tych zjawisk przestępczych.

- (5) Komisja, wykonując budżet Unii w trybie zarządzania dzielonego lub pośredniego, może przekazać zadania związane z wykonaniem budżetu państwom członkowskim lub powierzyć je organom i jednostkom organizacyjnym ustanowionym na mocy Traktatów lub innym podmiotom lub osobom. W przypadku takiego zarządzania dzielonego lub pośredniego interesy finansowe Unii powinny korzystać z takiego samego poziomu ochrony, z jakiego korzystają w trybie zarządzania bezpośredniego przez Komisję.
- (6) Do celów niniejszej dyrektywy wydatki związane z zamówieniami publicznymi to wszelkie wydatki mające związek z zamówieniami publicznymi określonymi w art. 101 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 ⁽²⁾.
- (7) Prawo Unii dotyczące prania pieniędzy ma pełne zastosowanie do prania pieniędzy związanego z mieniem pochodzącym z przestępstw objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy. Odniesienie do tego prawa powinno zapewniać, by system sankcji wprowadzony niniejszą dyrektywą miał zastosowanie do wszystkich poważnych przypadków przestępstw przeciwko interesom finansowym Unii.
- (8) Szczególnie poważne zagrożenie dla interesów finansowych Unii stanowi korupcja, która w wielu przypadkach może być powiązana również z zachowaniem mającym charakter nadużycia. Jako że urzędnicy publiczni mają obowiązek dokonywania oceny lub korzystania ze swobody uznania w sposób bezstronny, wręczanie łapówek w celu wpłynięcia na ocenę lub swobodę uznania urzędnika publicznego oraz przyjmowanie takich łapówek powinno być ujęte w definicji korupcji, niezależnie od prawa lub uregulowań mających zastosowanie w państwie danego urzędnika publicznego lub do danej organizacji międzynarodowej.
- (9) Interesom finansowym Unii mogą szkodzić określone rodzaje zachowania urzędnika publicznego, któremu powierzono zarządzanie środkami finansowymi lub aktywami – niezależnie od tego, czy działa on w charakterze osoby zarządzającej, czy też w charakterze osoby sprawującej funkcję nadzorczą – które to rodzaje zachowania zmierzają do sprzeniewierzenia środków finansowych lub aktywów, na skutek czego interesom finansowym Unii zostaje wyrządzona szkoda. Niezbędne jest zatem wprowadzenie precyzyjnej definicji przestępstw polegających na takim działaniu.
- (10) W przypadku przestępstwa korupcji biernej oraz sprzeniewierzenia zachodzi potrzeba wprowadzenia definicji urzędników publicznych, obejmującej wszystkich stosownych urzędników, niezależnie od tego, czy zajmują oni oficjalne stanowisko w Unii, w państwie członkowskim czy w państwie trzecim. Coraz częściej zarządzaniem środkami finansowymi Unii zajmują się osoby prywatne. Aby właściwie chronić środki finansowe Unii przed korupcją i sprzeniewierzeniem, definicja urzędnika publicznego powinna objąć osoby, które nie zajmują oficjalnego stanowiska, ale mimo to powierza im się i sprawują one, w podobny sposób, funkcję publiczną w odniesieniu do środków finansowych Unii, na przykład wykonawców uczestniczących w zarządzaniu takimi środkami finansowymi.
- (11) W przypadku przestępstw, o których mowa w niniejszej dyrektywie, umyślność musi dotyczyć wszystkich znamion tych przestępstw. O umyślnym charakterze działania lub zaniechania można wnioskować z obiektywnych okoliczności faktycznych. Przystępstwa niewymagające umyślności nie są objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

- (12) Niniejsza dyrektywa nie nakłada na państwa członkowskie obowiązku ustanowienia sankcji w postaci pozbawienia wolności za popełnienie przestępstw, które nie mają poważnego charakteru, w przypadku gdy zgodnie z prawem krajowym zachodzi domniemanie umyślności.
- (13) Niektóre przestępstwa przeciwko interesom finansowym Unii są w praktyce często blisko związane z przestępstwami objętymi zakresem art. 83 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz aktami ustawodawczymi Unii opartymi na tym przepisie. Należy zatem zapewnić spójność pomiędzy takimi aktami ustawodawczymi a niniejszą dyrektywą pod względem brzmienia niniejszej dyrektywy.
- (14) W zakresie, w jakim interesom finansowym Unii może szkodzić lub zagrażać zachowanie dające się przypisać osobom prawnym, osoby prawne powinny ponosić odpowiedzialność za przestępstwa zdefiniowane w niniejszej dyrektywie, które popełniono w ich imieniu.
- (15) W celu zapewnienia odpowiedniej ochrony interesów finansowych Unii w całej Unii za pomocą środków, które powinny działać odstrasżająco, państwa członkowskie powinny przewidzieć określone rodzaje i poziomy sankcji za popełnienie przestępstw zdefiniowanych w niniejszej dyrektywie. Poziomy sankcji nie powinny wykraczać ponad to, co jest proporcjonalne w odniesieniu do przestępstw.
- (16) Jako że niniejsza dyrektywa przewiduje przepisy minimalne, państwa członkowskie mogą w odniesieniu do przestępstw naruszających interesy finansowe Unii przyjąć lub zachować bardziej restrykcyjne przepisy.
- (17) Niniejsza dyrektywa nie wpływa na odpowiednie i skuteczne stosowanie środków dyscyplinarnych lub kar niemających charakteru karnego. Sankcje, których nie można uznać za równoważne sankcjom karnym, nałożone na tę samą osobę za to samo zachowanie, mogą być brane pod uwagę przy skazywaniu tej osoby za przestępstwo zdefiniowane w niniejszej dyrektywie. W przypadku innych sankcji należy w pełni przestrzegać zakazu ponownego sądenia lub karania w postępowaniu karnym za ten sam czyn zabroniony pod groźbą kary (*ne bis in idem*). Niniejsza dyrektywa nie kryminalizuje zachowania, które nie podlega również karom dyscyplinarnym lub innym środkom odnoszącym się do naruszenia obowiązków służbowych, w przypadku gdy wobec danej osoby można zastosować takie kary dyscyplinarne lub inne środki.
- (18) Sankcje wobec osób fizycznych powinny w niektórych przypadkach przewidywać karę pozbawienia wolności, której maksymalny wymiar wynosi co najmniej cztery lata. Takie przypadki powinny obejmować przynajmniej przypadki wiążące się z wyrządzeniem znacznej szkody lub uzyskaniem znacznej korzyści, przy czym za znaczną należy uważać szkodę lub korzyść, której wysokość przekracza 100 000 EUR. W przypadku gdy prawo państwa członkowskiego nie przewiduje wyraźnie progu dla zdefiniowania znacznej szkody lub korzyści jako podstawy maksymalnego wymiaru kary, państwo członkowskie powinno zapewnić, by wysokość szkody lub korzyści była brana pod uwagę przez jego sądy przy ustalaniu wysokości sankcji za przestępstwo nadużycia i inne przestępstwa naruszające interesy finansowe Unii. Niniejsza dyrektywa nie uniemożliwia państwom członkowskim ustanawiania innych znamion, które wskazywałyby na poważny charakter przestępstwa, na przykład w przypadku gdy szkoda lub korzyść jest potencjalna, ale ma bardzo znaczny charakter. Jednak w przypadku przestępstw przeciwko wspólnemu systemowi VAT próg, od którego szkodę lub korzyść należy uważać za znaczną, wynosi, zgodnie z niniejszą dyrektywą, 10 000 000 EUR. Wprowadzenie minimalnych poziomów maksymalnego wymiaru sankcji w postaci pozbawienia wolności jest niezbędne do zapewnienia odpowiedniej ochrony interesów finansowych Unii w całej Unii. Sankcje mają działać jako silny środek odstrasżający potencjalnych przestępców, wywierający skutki w całej Unii.
- (19) Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby fakt popełnienia przestępstwa w ramach organizacji przestępczej w rozumieniu decyzji ramowej Rady 2008/841/WSiSW⁽¹⁾ był uważany za okoliczność obciążającą zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami ustanowionymi w ich systemach prawnych. Państwa członkowskie powinny zapewnić, by sędziowie, skazując sprawców, mogli wziąć pod uwagę tę okoliczność obciążającą, chociaż sędziowie nie mają obowiązku uwzględniania takiej okoliczności obciążającej w wyroku. Państwa członkowskie nie mają obowiązku ustanowienia takiej okoliczności obciążającej, jeżeli prawo krajowe przewiduje, że przestępstwa w rozumieniu decyzji ramowej 2008/841/WSiSW podlegają karze jako przestępstwa odrębne, co może skutkować surowszymi sankcjami.
- (20) Zważywszy, w szczególności, na mobilność sprawców oraz korzyści uzyskiwane z nielegalnej działalności na szkodę interesów finansowych Unii, jak również na złożone transgraniczne postępowania przygotowawcze, które się z tym wiążą, każde państwo członkowskie powinno określić swoją jurysdykcję, tak by mogło zwalczać taką działalność. Każde państwo członkowskie powinno tym samym zapewnić, by jego jurysdykcja obejmowała przestępstwa popełnione za pomocą technologii informacyjno-komunikacyjnych, do których dostęp uzyskano z jego terytorium.

(¹) Decyzja ramowa Rady 2008/841/WSiSW z dnia 24 października 2008 r. w sprawie zwalczania przestępczości zorganizowanej (Dz.U. L 300 z 11.11.2008, s. 42).

- (21) Zważywszy na fakt, że w przypadku przestępstw transgranicznych wchodzących w zakres stosowania niniejszej dyrektywy możliwe jest nakładanie się na siebie wielu jurysdykcji, państwa członkowskie powinny zapewnić, by przy stosowaniu krajowych przepisów transponujących niniejszą dyrektywę w pełni przestrzegano zasady *ne bis in idem*.
- (22) Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące okresów przedawnienia niezbędne do tego, by mogły zwalczać nielegalną działalność na szkodę interesów finansowych Unii. W przypadku przestępstw zagrożonych sankcją, której maksymalny wymiar wynosi co najmniej cztery lata pozbawienia wolności, okres przedawnienia powinien wynosić co najmniej pięć lat od popełnienia przestępstwa. Powinno to pozostawać bez uszczerbku dla tych państw członkowskich, które nie ustanawiają okresów przedawnienia w przypadku postępowań przygotowawczych, wnoszenia oskarżenia i wykonania kary.
- (23) Bez uszczerbku dla przepisów o współpracy transgranicznej i wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych oraz dla innych przepisów prawa Unii, w szczególności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013⁽¹⁾, zachodzi potrzeba ustanowienia odpowiednich przepisów dotyczących współpracy w celu zapewnienia skutecznych działań przeciwko przestępstwom zdefiniowanym w niniejszej dyrektywie, które naruszają interesy finansowe Unii, w tym wymiany informacji między państwami członkowskimi i Komisją oraz technicznego i operacyjnego wsparcia udzielanego przez Komisję właściwym organom krajowym, które to organy mogą potrzebować sprawnego koordynowania swoich postępowań przygotowawczych. Wsparcie to nie powinno oznaczać uczestnictwa Komisji w postępowaniach przygotowawczych lub we wnoszeniu oskarżenia w przypadku konkretnych spraw karnych prowadzonych przez organy krajowe. Trybunał Obrachunkowy i audytorzy odpowiadający za przeprowadzanie kontroli budżetów instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii powinny ujawniać Europejskiemu Urzędowi ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) i innym właściwym organom wszelkie fakty, które na mocy niniejszej dyrektywy można by uznać za przestępstwo, a państwa członkowskie powinny zapewnić, by krajowe organy kontroli w rozumieniu art. 59 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 czyniły to samo zgodnie z art. 8 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 883/2013.
- (24) Komisja powinna złożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze środków zastosowanych przez państwa członkowskie w celu wykonania niniejszej dyrektywy. Sprawozdaniu mogą w razie potrzeby towarzyszyć wnioski uwzględniające ewentualne zmiany, w szczególności w odniesieniu do finansowania budżetu Unii.
- (25) Konwencję należy zastąpić niniejszą dyrektywą w przypadku państw członkowskich związanych niniejszą dyrektywą.
- (26) Do celów stosowania art. 3 pkt 4 lit. d) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849⁽²⁾ odniesienie do poważnych nadużyć finansowych naruszających interesy finansowe Unii zdefiniowanych w art. 1 ust. 1 i art. 2 ust. 1 Konwencji należy rozumieć jako odnoszące się do nadużyć naruszających interesy finansowe Unii zdefiniowanych w art. 3 i art. 7 ust. 3 niniejszej dyrektywy lub, w przypadku przestępstw przeciwko wspólnemu systemowi VAT, zdefiniowanych w art. 2 ust. 2 niniejszej dyrektywy.
- (27) Należyte wdrożenie niniejszej dyrektywy przez państwa członkowskie wiąże się z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy krajowe oraz z wymianą tych danych między państwami członkowskimi z jednej strony i między właściwymi organami Unii z drugiej strony. Przetwarzanie danych osobowych na poziomie krajowym między właściwymi organami krajowymi powinno być regulowane dorobkiem prawnym Unii. Wymiana danych osobowych między państwami członkowskimi powinna być realizowana zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680⁽³⁾. W zakresie, w jakim instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii przetwarzają dane osobowe, należy stosować rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁴⁾ lub, w stosownych przypadkach, inne akty prawne Unii regulujące przetwarzanie danych osobowych przez te organy i jednostki organizacyjne, a także mające zastosowanie przepisy odnoszące się do poufności postępowań sądowych.

(1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

(2) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).

(3) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłająca decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 89).

(4) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

- (28) Zamierzony odstrasżający efekt stosowania sankcji karnych wymaga szczególnej ostrożności ze względu na kwestię praw podstawowych. Niniejsza dyrektywa respektuje prawa podstawowe i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”), a w szczególności z prawem do wolności i bezpieczeństwa osobistego, ochroną danych osobowych, wolnością wyboru zawodu i prawem do podejmowania pracy, wolnością prowadzenia działalności gospodarczej, prawem własności, prawem do skutecznego środka prawnego oraz dostępu do bezstronnego sądu, zasadą domniemania niewinności i prawem do obrony, zasadami legalności oraz proporcjonalności kar do czynów zabronionych pod groźbą kary, jak również z zasadą *ne bis in idem*. Niniejsza dyrektywa służy zapewnieniu pełnego poszanowania tych praw i zasad i musi być zgodnie z nimi wykonywana.
- (29) Bez uszczerbku dla odpowiednich unijnych przepisów sektorowych dotyczących korekt finansowych i odzyskiwania kwot nienależnie wypłaconych państwa członkowskie powinny podejmować środki niezbędne do zapewnienia szybkiego odzyskiwania kwot oraz przekazywania ich do budżetu Unii.
- (30) W ochronie interesów finansowych Unii ważną rolę odgrywają środki i kary administracyjne. Niniejsza dyrektywa nie zwalnia państw członkowskich z obowiązku stosowania i wykonywania unijnych środków i kar administracyjnych w rozumieniu art. 4 i 5 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2988/95.
- (31) Niniejsza dyrektywa powinna zobowiązać państwa członkowskie do wprowadzenia do ich prawa krajowego kar za nadużycia i przestępstwa związane z nadużyciami naruszającymi interesy finansowe Unii, do których niniejsza dyrektywa ma zastosowanie. Niniejsza dyrektywa nie powinna nakładać obowiązków w zakresie stosowania takich kar ani innego istniejącego systemu egzekwowania prawa w konkretnych przypadkach. Państwa członkowskie mogą co do zasady nadal równolegle stosować środki i kary administracyjne w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą. Stosując przepisy krajowe transponujące niniejszą dyrektywę, państwa członkowskie powinny jednak zapewnić, by nakładanie sankcji karnych za przestępstwa zgodnie z niniejszą dyrektywą oraz środków i kar administracyjnych nie prowadziło do naruszenia Karty.
- (32) Niniejsza dyrektywa nie powinna wpływać na kompetencje państw członkowskich odnośnie do ustalania struktury i organizowania ich administracji podatkowych w sposób, który uznają za odpowiedni w celu zapewnienia poprawnego określania, ustalania wymiaru i pobierania podatku od wartości dodanej oraz skutecznego stosowania prawa w zakresie VAT.
- (33) Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku dla postanowień o uchylaniu immunitetów zawartych w TFUE, w Protokole nr 3 w sprawie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i Protokole nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, załączonych do TFUE i do Traktatu o Unii Europejskiej (TUE), oraz w tekstach wprowadzających w życie te akty lub dla podobnych przepisów zawartych w prawie krajowym. Te przywileje i immunitety, w tym poszanowanie swobody sprawowania przez członków swojego mandatu, bierze się w pełni pod uwagę przy transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego i przy stosowaniu przepisów prawa krajowego transponujących niniejszą dyrektywę.
- (34) Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla przepisów ogólnych i zasad krajowego prawa karnego dotyczących stosowania i wykonywania kar przy uwzględnieniu konkretnych okoliczności danej sprawy.
- (35) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na jego rozmiar i skutki możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (36) Zgodnie z art. 3 oraz art. 4a ust. 1 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i do TFUE, Irlandia powiadomiła o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszej dyrektywy.
- (37) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i do TFUE, bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej dyrektywy i nie jest nią związane ani jej stosuje.
- (38) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i do TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej dyrektywy i nie jest nią związana ani jej nie stosuje.

(39) Przeprowadzono konsultacje z Trybunałem Obrachunkowym, który wydał opinię ⁽¹⁾,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

TYTUŁ I

PRZEDMIOT, DEFINICJE I ZAKRES STOSOWANIA

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy minimalne dotyczące definiowania przestępstw i sankcji karnych w zakresie walki z nadużyciami i innymi rodzajami nielegalnej działalności naruszającymi interesy finansowe Unii, z myślą o wzmocnieniu ochrony przed przestępstwami naruszającymi te interesy finansowe, zgodnie z dorobkiem prawnym Unii w tej dziedzinie.

Artykuł 2

Definicje i zakres stosowania

1. Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:
 - a) „interesy finansowe Unii” oznaczają wszystkie dochody, wydatki i aktywa objęte następującymi budżetami, uzyskane za ich pośrednictwem lub należne na ich rzecz:
 - (i) budżet Unii;
 - (ii) budżety instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii ustanowionych na mocy Traktatów lub budżety bezpośrednio lub pośrednio zarządzane i monitorowane przez te podmioty;
 - b) „osoba prawna” oznacza podmiot posiadający osobowość prawną na mocy obowiązującego prawa, z wyjątkiem państw lub podmiotów prawa publicznego wykonujących władzę publiczną oraz publicznych organizacji międzynarodowych.
2. W odniesieniu do dochodów pochodzących z zasobów własnych z tytułu VAT niniejsza dyrektywa ma zastosowanie wyłącznie w przypadku poważnych przestępstw przeciwko wspólnemu systemowi VAT. Do celów niniejszej dyrektywy przestępstwa przeciwko wspólnemu systemowi VAT uważa się za poważne wtedy, gdy umyślne działanie lub zaniechanie zdefiniowane w art. 3 ust. 2 lit. d) jest związane z terytorium dwóch lub większej liczby państw członkowskich Unii i wiąże się z wystąpieniem całkowitej szkody w wysokości co najmniej 10 000 000 EUR.
3. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na strukturę ani funkcjonowanie administracji podatkowych państw członkowskich.

TYTUŁ II

PRZESTĘPSTWA DOTYCZĄCE NADUŻYĆ NARUSZAJĄCYCH INTERESY FINANSOWE UNII

Artykuł 3

Nadużycia naruszające interesy finansowe Unii

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, by nadużycia naruszające interesy finansowe Unii stanowiły przestępstwo, jeżeli dopuszczono się ich umyślnie.
2. Do celów niniejszej dyrektywy za nadużycie naruszające interesy finansowe Unii uważa się:
 - a) w odniesieniu do wydatków niewiązanych z zamówieniami publicznymi – działanie lub zaniechanie odnoszące się do:
 - (i) wykorzystywania lub przedstawiania nieprawdziwych, niepoprawnych lub niepełnych oświadczeń lub dokumentów, skutkującego sprzeniewierzeniem lub bezprawnym zatrzymaniem środków finansowych lub aktywów z budżetu Unii lub z budżetów, którymi Unia zarządza lub którymi zarządza się w jej imieniu;
 - (ii) nieujawnienia informacji z naruszeniem szczególnego obowiązku, z tym samym skutkiem; lub
 - (iii) niewłaściwego wykorzystania takich środków finansowych lub aktywów do celów innych niż te, na które pierwotnie zostały przyznane;

⁽¹⁾ Dz.U. C 383 z 12.12.2012, s. 1.

- b) w odniesieniu do wydatków związanych z zamówieniami publicznymi, co najmniej w przypadkach, w których dopuszczono się ich w celu uzyskania przez sprawcę lub inną osobę bezprawnych korzyści powodujących stratę w interesach finansowych Unii – działanie lub zaniechanie odnoszące się do:
- (i) wykorzystywania lub przedstawiania nieprawdziwych, niepoprawnych lub niepełnych oświadczeń lub dokumentów, skutkującego sprzeniewierzeniem lub bezprawnym zatrzymaniem środków finansowych lub aktywów z budżetu Unii lub z budżetów, którymi Unia zarządza lub którymi zarządza się w jej imieniu;
 - (ii) nieujawnienia informacji z naruszeniem szczególnego obowiązku, z tym samym skutkiem; lub
 - (iii) niewłaściwego wykorzystania takich środków finansowych lub aktywów do celów innych niż te, na które pierwotnie zostały przyznane, ze szkodą dla interesów finansowych Unii;
- c) w odniesieniu do dochodów innych niż dochody pochodzące z zasobów własnych z tytułu VAT, o których mowa w lit. d) – działanie lub zaniechanie odnoszące się do:
- (i) wykorzystywania lub przedstawiania nieprawdziwych, niepoprawnych lub niepełnych oświadczeń lub dokumentów, skutkującego bezprawnym uszczupleniem zasobów budżetu Unii lub budżetów, którymi Unia zarządza lub którymi zarządza się w jej imieniu;
 - (ii) nieujawnienia informacji z naruszeniem szczególnego obowiązku, z tym samym skutkiem; lub
 - (iii) niewłaściwego wykorzystania korzyści uzyskanych zgodnie z prawem, z tym samym skutkiem;
- d) w odniesieniu do dochodów pochodzących z zasobów własnych z tytułu VAT – działanie lub zaniechanie w ramach transgranicznego oszukańczego systemu odnoszące się do:
- (i) wykorzystywania lub przedstawiania nieprawdziwych, niepoprawnych lub niepełnych oświadczeń lub dokumentów związanych z VAT, skutkującego uszczupleniem zasobów budżetu Unii;
 - (ii) nieujawnienia informacji związanych z VAT, z naruszeniem szczególnego obowiązku, z tym samym skutkiem; lub
 - (iii) przedstawienia prawidłowych oświadczeń związanych z VAT do celów oszukańczego ukrycia braku płatności lub bezprawnego tworzenia praw do zwrotu VAT.

Artykuł 4

Inne przestępstwa naruszające interesy finansowe Unii

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, by pranie pieniędzy opisane w art. 1 ust. 3 dyrektywy (UE) 2015/849 związane z mieniem pochodzącym z przestępstw objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy stanowiło przestępstwo.
2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, by korupcja czynna i bierna, jeżeli dopuszczono się jej umyślnie, stanowiła przestępstwo.
 - a) Do celów niniejszej dyrektywy korupcja bierna oznacza działanie urzędnika publicznego, który bezpośrednio lub przez pośrednika żąda lub uzyskuje korzyść jakiegokolwiek rodzaju dla siebie lub dla osoby trzeciej lub przyjmuje obietnicę takiej korzyści w zamian za podjęcie działań lub wstrzymanie się od działań – leżących w zakresie jego obowiązków lub przy wykonywaniu jego funkcji – w sposób, który szkodzi lub może zaszkodzić interesom finansowym Unii.
 - b) Do celów niniejszej dyrektywy korupcja czynna oznacza działanie osoby, która obiecuje, proponuje lub wręcza urzędnikowi publicznemu, bezpośrednio lub przez pośrednika, korzyść jakiegokolwiek rodzaju przeznaczoną dla niego lub dla osoby trzeciej w zamian za podjęcie działań lub wstrzymanie się od działań – leżących w zakresie jego obowiązków lub przy wykonywaniu jego funkcji – w sposób, który szkodzi lub może zaszkodzić interesom finansowym Unii.
3. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, by sprzeniewierzenie, jeżeli dopuszczono się go umyślnie, stanowiło przestępstwo.

Do celów niniejszej dyrektywy „sprzeniewierzenie” oznacza działanie urzędnika publicznego, któremu bezpośrednio lub pośrednio powierzono zarządzanie środkami finansowymi lub aktywami, polegające na zaciągnięciu zobowiązań na środki finansowe lub wypłaty tych środków lub na przywłaszczeniu lub wykorzystaniu aktywów, w sposób sprzeczny z celem, który był dla nich przewidziany w jakikolwiek sposób, ze szkodą dla interesów finansowych Unii.

4. Do celów niniejszej dyrektywy „urzędnik publiczny” oznacza:
- a) urzędnika unijnego lub urzędnika krajowego, w tym krajowego urzędnika innego państwa członkowskiego i krajowego urzędnika państwa trzeciego;
- (i) „urzędnik unijny” oznacza osobę, która jest:
- urzędnikiem lub innym pracownikiem zatrudnionym przez Unię na podstawie umowy w rozumieniu regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej lub warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej określonych w rozporządzeniu Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 ⁽¹⁾ (zwanym dalej „regulaminem pracowniczym”), lub
 - oddelegowana do Unii przez państwo członkowskie lub organ publiczny lub prywatny, która wykonuje funkcje równoważne funkcjom wykonywanym przez urzędników unijnych lub innych unijnych pracowników.
- Bez uszczerbku dla postanowień w sprawie przywilejów i immunitetów zawartych w protokołach nr 3 i nr 7 członkowie instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii utworzonych zgodnie z Traktatami oraz personel takich instytucji, organów i jednostek organizacyjnych są traktowani tak, jakby byli urzędnikami unijnymi, o ile nie ma do nich zastosowania regulaminu pracowniczego;
- (ii) termin „urzędnik krajowy” należy rozumieć zgodnie z definicją „urzędnika” lub „urzędnika publicznego” zawartą w prawie krajowym państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym dana osoba sprawuje swoją funkcję.
- Jednak w przypadku postępowania, które dotyczy urzędnika krajowego państwa członkowskiego lub urzędnika krajowego państwa trzeciego i które wszczęto w innym państwie członkowskim, państwo członkowskie, w którym wszczęto postępowanie, nie jest zobowiązane stosować definicji „urzędnika krajowego”, chyba że definicja ta jest zgodna z jego prawem krajowym.
- Termin „urzędnik krajowy” obejmuje wszelkie osoby pełniące funkcje wykonawcze, administracyjne lub sądowe na poziomie krajowym, regionalnym lub lokalnym. Wszelkie osoby pełniące funkcje ustawodawcze na poziomie krajowym, regionalnym lub lokalnym są traktowane tak, jakby były urzędnikami krajowymi;
- b) inną osobę, której powierzono i która sprawuje funkcję publiczną obejmującą zarządzanie interesami finansowymi Unii lub podejmowanie decyzji w sprawie tych interesów, w państwach członkowskich lub w państwach trzecich.

TYTUŁ III

PRZEPISY OGÓLNE W ZAKRESIE PRZESTĘPSTWA NADUŻYCIA I INNYCH PRZESTĘPSTW NARUSZAJĄCYCH INTERESY FINANSOWE UNII

Artykuł 5

Podżeganie, pomocnictwo oraz usiłowanie

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, by podżeganie do przestępstw, o których mowa w art. 3 i 4, oraz pomocnictwo w ich popełnieniu podlegało karze jako przestępstwo.
2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, by usiłowanie popełnienia przestępstw, o których mowa w art. 3 i art. 4 ust. 3, podlegało karze jako przestępstwo.

Artykuł 6

Odpowiedzialność osób prawnych

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia możliwości pociągnięcia osób prawnych do odpowiedzialności za przestępstwa, o których mowa w art. 3, 4 i 5, popełnione na ich korzyść przez osobę działającą indywidualnie lub jako członek organu osoby prawnej, która pełni funkcję kierowniczą w ramach tej osoby prawnej na podstawie:
 - a) upoważnienia do reprezentowania osoby prawnej;
 - b) upoważnienia do podejmowania decyzji w imieniu osoby prawnej; lub
 - c) upoważnienia do sprawowania kontroli w ramach tej osoby prawnej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1.

2. Państwa członkowskie podejmują także niezbędne środki w celu zapewnienia możliwości pociągnięcia osób prawnych do odpowiedzialności w przypadku, gdy brak nadzoru lub kontroli ze strony osoby, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, umożliwił popełnienie przez osobę działającą z upoważnienia danej osoby prawnej przestępstw, o których mowa w art. 3, 4 lub 5, na korzyść tej osoby prawnej.

3. Odpowiedzialność osoby prawnej na podstawie ust. 1 i 2 niniejszego artykułu nie wyklucza możliwości prowadzenia postępowania karnego przeciwko osobom fizycznym będącym sprawcami przestępstw, o których mowa w art. 3 i 4, lub ponoszącym odpowiedzialność karną na podstawie art. 5.

Artykuł 7

Sankcje wobec osób fizycznych

1. W odniesieniu do osób fizycznych państwa członkowskie zapewniają, by przestępstwa, o których mowa w art. 3, 4 i 5, podlegały skutecznym, proporcjonalnym i odstrasżającym sankcjom karnym.

2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, by przestępstwa, o których mowa w art. 3 i 4, były zagrożone karą, której maksymalny wymiar przewiduje pozbawienie wolności.

3. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, by przestępstwa, o których mowa w art. 3 i 4, podlegały karze, której maksymalny wymiar wynosi co najmniej cztery lata pozbawienia wolności, w przypadku gdy przestępstwa te wiążą się z wyrządzeniem znacznej szkody lub uzyskaniem znacznej korzyści.

Szkodę lub korzyść wynikającą z przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 2 lit. a), b) i c) oraz w art. 4, uważa się za znaczną, jeżeli rozmiar szkody lub korzyści przekracza 100 000 EUR.

Szkodę lub korzyść wynikającą z przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 2 lit. d), z zastrzeżeniem art. 2 ust. 2, zawsze uznaje się za znaczną.

Państwa członkowskie mogą również ustanowić sankcję, której maksymalny wymiar wynosi co najmniej cztery lata pozbawienia wolności, w przypadku wystąpienia innych poważnych okoliczności określonych w ich prawie krajowym.

4. W przypadku przestępstwa, o którym mowa w art. 3 ust. 2 lit. a), b) lub c) lub w art. 4, prowadzącego do szkody, której wysokość jest niższa niż 10 000 EUR, lub korzyści, której wysokość jest niższa niż 10 000 EUR, państwa członkowskie mogą zamiast sankcji karnych przewidzieć inne sankcje.

5. Ust. 1 pozostaje bez uszczerbku dla wykonywania przez właściwe organy uprawnień dyscyplinarnych wobec urzędników publicznych.

Artykuł 8

Okoliczność obciążająca

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, by popełnienie przestępstwa, o którym mowa w art. 3, 4 lub 5, w ramach organizacji przestępczej w rozumieniu decyzji ramowej 2008/841/WSiSW było uważane za okoliczność obciążającą.

Artykuł 9

Rodzaje sankcji wobec osób prawnych

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, by osoba prawna ponosząca odpowiedzialność na podstawie art. 6 podlegała skutecznym, proporcjonalnym i odstrasżającym sankcjom, obejmującym grzywny karne i grzywny niemające charakteru karnego i mogącym obejmować także inne sankcje, takie jak:

- a) pozbawienie prawa do korzystania ze świadczeń publicznych lub pomocy publicznej;
- b) czasowe lub stałe wykluczenie z udziału w postępowaniach o udzielenie zamówienia publicznego;
- c) czasowy lub stały zakaz prowadzenia działalności gospodarczej;

- d) umieszczenie pod nadzorem sądowym;
- e) likwidacja sądowa;
- f) czasowe lub stałe zamknięcie zakładów wykorzystywanych do popełnienia przestępstwa.

Artykuł 10

Zabezpieczenie i konfiskata

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki, by umożliwić zabezpieczenie i konfiskatę narzędzi służących do popełnienia przestępstw, o których mowa w art. 3, 4 i 5, i korzyści pochodzących z tych przestępstw. Państwa członkowskie, które są związane dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE⁽¹⁾, czynią to zgodnie z tą dyrektywą.

Artykuł 11

Jurysdykcja

1. Każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki, by ustanowić swoją jurysdykcję w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 3, 4 i 5, w przypadku gdy:
 - a) przestępstwo zostało w całości lub części popełnione na jego terytorium; lub
 - b) sprawca jest jego obywatelem.
2. Każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki, by ustanowić swoją jurysdykcję w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w art. 3, 4 i 5, w przypadku gdy do sprawcy w chwili popełnienia przestępstwa miał zastosowanie regulamin pracowniczy. Każde państwo członkowskie może podjąć decyzję o niestosowaniu zasad jurysdykcji określonych w niniejszym ustępie lub może stosować te zasady jedynie w określonych przypadkach lub tylko wtedy, gdy spełnione są określone warunki, o czym informuje Komisję.
3. Państwo członkowskie informuje Komisję w przypadku, gdy podejmie decyzję o rozszerzeniu swojej jurysdykcji na przestępstwa, o których mowa w art. 3, 4 lub 5, popełnione poza jego terytorium w następujących okolicznościach:
 - a) sprawca ma miejsce zwykłego pobytu na jego terytorium;
 - b) przestępstwo zostało popełnione na korzyść osoby prawnej mającej siedzibę na jego terytorium; lub
 - c) sprawca jest jego urzędnikiem, działającym w ramach wykonywania swoich obowiązków.
4. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 lit. b), państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, by wykonywanie ich jurysdykcji nie podlegało warunkowi, zgodnie z którym postępowanie karne może zostać wszczęte wyłącznie na skutek zgłoszenia dokonanego przez osobę poszkodowaną w miejscu popełnienia przestępstwa lub na skutek zawiadomienia złożonego przez państwo, w którym przestępstwo zostało popełnione.

Artykuł 12

Okresy przedawnienia w przypadku przestępstw naruszających interesy finansowe Unii

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu ustanowienia okresu przedawnienia umożliwiającego prowadzenie postępowania przygotowawczego, wniesienie oskarżenia, przeprowadzenie rozprawy sądowej i wydanie orzeczenia w sprawie przestępstw, o których mowa w art. 3, 4 i 5, w dostatecznie długim okresie po tym, jak przestępstwa te zostaną popełnione, w celu skutecznego ścigania takich przestępstw.
2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu umożliwienia prowadzenia postępowania przygotowawczego, wniesienia oskarżenia, przeprowadzenia rozprawy sądowej i wydania orzeczenia w sprawie przestępstw, o których mowa w art. 3, 4 i 5, zagrożonych sankcją, której maksymalny wymiar wynosi co najmniej cztery lata pozbawienia wolności, przez okres co najmniej pięciu lat od popełnienia tych przestępstw.
3. W drodze odstępstwa od ust. 2 państwa członkowskie mogą ustanowić okres przedawnienia krótszy niż pięć lat, ale nie krótszy niż trzy lata, pod warunkiem że bieg przedawnienia może zostać przerwany lub zawieszony w przypadku określonych działań.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej (Dz.U. L 127 z 29.4.2014, s. 39).

4. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki umożliwiające wykonanie:
 - a) kary w wymiarze większym niż jeden rok pozbawienia wolności, lub, alternatywnie
 - b) kary pozbawienia wolności, w przypadku gdy przestępstwo zagrożone jest karą, której maksymalny wymiar wynosi co najmniej cztery lata pozbawienia wolności,

nałożonej w wyniku wydania prawomocnego wyroku skazującego za przestępstwo, o którym mowa w art. 3, 4 lub 5, przez co najmniej pięć lat od daty prawomocnego wyroku skazującego. Okres ten może uwzględniać przedłużenie okresu przedawnienia będące wynikiem przerwania lub zawieszenia biegu przedawnienia.

Artykuł 13

Odzyskiwanie środków

Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla odzyskiwania:

- 1) na poziomie Unii – kwot wypłaconych nienależnie w kontekście popełnienia przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 2 lit. a), b) lub c) lub w art. 4 lub 5;
- 2) na poziomie krajowym – wszelkich kwot podatku VAT niezapłaconego w kontekście popełnienia przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 2 lit. d) lub w art. 4 lub 5.

Artykuł 14

Interakcja z innymi mającymi zastosowanie aktami prawnymi Unii

Stosowanie środków, kar i grzywien administracyjnych ustanowionych w prawie Unii, w szczególności tych w rozumieniu art. 4 i 5 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2988/95, lub w prawie krajowym przyjętym zgodnie ze szczególnym obowiązkiem wynikającym z prawa Unii pozostaje bez uszczerbku dla niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie zapewniają, by postępowania karne wszczęte na podstawie przepisów krajowych wykonujących niniejszą dyrektywę nie miały negatywnego wpływu na odpowiednie i skuteczne stosowanie środków, kar i grzywien administracyjnych, które nie mogą być uznane za równoważne postępowaniu karnemu, ustanowionych w prawie Unii lub krajowych przepisach wykonujących dyrektywę.

TYTUŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 15

Współpraca między państwami członkowskimi a Komisją (OLAF) i innymi instytucjami, organami lub jednostkami organizacyjnymi Unii

1. Bez uszczerbku dla przepisów o współpracy transgranicznej i wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych państwa członkowskie, Eurojust, Prokuratura Europejska i Komisja – w ramach swoich odpowiednich kompetencji – współpracują ze sobą w zwalczaniu przestępstw, o których mowa w art. 3, 4 i 5. W tym celu Komisja i, w stosownych przypadkach, Eurojust udzielają właściwym organom krajowym wsparcia technicznego i operacyjnego potrzebnego im do sprawnego koordynowania ich postępowań przygotowawczych.
2. Właściwe organy w państwach członkowskich mogą – w ramach swoich kompetencji – wymieniać informacje z Komisją, aby ułatwiać ustalanie faktów i zapewniać prowadzenie skutecznych działań przeciwko przestępstwom, o których mowa w art. 3, 4 i 5. Komisja i właściwe organy krajowe uwzględniają w każdym konkretnym przypadku wymogi poufności i przepisy o ochronie danych. Bez uszczerbku dla prawa krajowego dotyczącego dostępu do informacji państwo członkowskie, przy przekazywaniu informacji Komisji, może ustanowić w tym celu szczególne warunki korzystania z informacji przez Komisję lub inne państwo członkowskie, któremu informacje te zostały przekazane.
3. Trybunał Obrachunkowy i audytorzy odpowiadający za przeprowadzanie kontroli budżetów instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii ustanowionych na mocy Traktatów i budżetów, którymi te instytucje zarządzają i które kontrolują, ujawniają OLAF-owi i innym właściwym organom wszelkie fakty, o których powzieli wiadomość w trakcie wykonywania zadań, jeżeli fakty te można by uznać za przestępstwo, o którym mowa w art. 3, 4 lub 5. Państwa członkowskie zapewniają, by krajowe organy kontroli czyniły to samo.

*Artykuł 16***Zastąpienie Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich**

Konwencję o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r., w tym protokoły do tej konwencji z dnia 27 września 1996 r., 29 listopada 1996 r. i 19 czerwca 1997 r., zastępuje się niniejszą dyrektywą ze skutkiem od dnia 6 lipca 2019 r. w stosunku do państw członkowskich związanych niniejszą dyrektywą.

W stosunku do państw członkowskich związanych niniejszą dyrektywą odesłania do Konwencji należy odczytywać jako odesłania do niniejszej dyrektywy.

*Artykuł 17***Transpozycja**

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 6 lipca 2019 r. Niezwłocznie przekazują one Komisji tekst tych przepisów. Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 6 lipca 2019 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają również oświadczenie, zgodnie z którym, w przypadku państw członkowskich związanych niniejszą dyrektywą, odesłania do Konwencji zastąpionej niniejszą dyrektywą, znajdujące się w obowiązujących przepisach ustawowych wykonawczych i administracyjnych, należy odczytywać jako odesłania do niniejszej dyrektywy. Sposób dokonywania takiego odesłania i formułowania takiego oświadczenia określany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów prawa krajowego w dziedzinie objętej zakresem niniejszej dyrektywy.

*Artykuł 18***Sprawozdawczość i ocena**

1. Do dnia 6 lipca 2021 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w którym ocenia zakres podjęcia przez państwa członkowskie środków niezbędnych do wykonania niniejszej dyrektywy.

2. Bez uszczerbku dla obowiązków sprawozdawczych określonych w innych aktach prawnych Unii, państwa członkowskie przedkładają Komisji co roku następujące dane statystyczne na temat przestępstw, o których mowa w art. 3, 4 i 5, jeżeli dane te są dostępne na poziomie centralnym w danym państwie członkowskim:

- a) liczba postępowań karnych, które zostały wszczęte, umorzono, zakończone uniewinnieniem, zakończone skazaniem oraz liczba postępowań karnych pozostających w toku;
- b) kwoty odzyskane w wyniku postępowania karnego oraz szacowana szkoda.

3. Do dnia 6 lipca 2024 r., uwzględniając sprawozdanie przedłożone zgodnie z ust. 1 oraz dane statystyczne państw członkowskich przedłożone zgodnie z ust. 2, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w którym ocenia skutki, jakie prawo krajowe transponujące niniejszą dyrektywę wywiera w zakresie zapobiegania nadużyciom na szkodę interesów finansowych Unii.

4. Do dnia 6 lipca 2022 r., na podstawie danych statystycznych przedłożonych przez państwa członkowskie zgodnie z ust. 2, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające, w odniesieniu do celu ogólnego, jakim jest wzmocnienie ochrony interesów finansowych Unii, czy:

- a) próg określony w art. 2 ust. 2 jest odpowiedni;
- b) przepisy dotyczące okresów przedawnienia, o których mowa w art. 12, są wystarczająco skuteczne;
- c) niniejsza dyrektywa działa skutecznie w przypadku nadużyć w ramach procedury zamówień publicznych.

5. Do sprawozdań, o których mowa w ust. 3 i 4, dołącza się w razie potrzeby wniosek ustawodawczy, który może zawierać konkretny przepis dotyczący nadużyć w ramach procedury zamówień publicznych.

*Artykuł 19***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 20***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 5 lipca 2017 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

M. MAASIKAS

Przewodniczący

SPROSTOWANIA**Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1128 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie transgranicznego przenoszenia na rynku wewnętrznym usług online w zakresie treści**

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 168 z dnia 30 czerwca 2017 r.)

Strona 11, art. 9 ust. 2:

zamiast: „Do dnia 21 maja 2018 r.”,

powinno być: „Do dnia 2 czerwca 2018 r.”.

Strona 11, art. 10 ust. 2:

zamiast: „Do dnia 21 marca 2021 r.”,

powinno być: „Do dnia 2 kwietnia 2021 r.”.

Strona 11, art. 11 ust. 2:

zamiast: „Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 20 marca 2018 r.”,

powinno być: „Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 kwietnia 2018 r.”.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL